

žarek dobrote

12/XXIII
december
2025

glasilo slovenske karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Dohodnina za otroke
- 5 ••• Leto za nami in pred nami
- STISKE SODOBNE DRUŽBE
- 6 ••• Vse je dovoljeno, vendar ni vse koristno!
- NA OBISKU
- 8 ••• Vsako dobro delo prinaša dušni mir

KARITAS MLADIH

- 10 ••• Caritas cup – športni turnir, ki raste iz ideje solidarnosti
- 10 ••• Mlada karitas Koper je v tem delu leta še posebej aktivna
- 11 ••• Kamenček več, sveča manj za naše drage
- 11 ••• Zaključek projekta Migaj, zdravo uživaj
- 13 ••• Seme, ki obrodi v srcu
- 14 ••• Upati pomeni pričevati
- 15 ••• Seminarji karitas 2025
- 16 ••• Upanje za tisoče družin
- 18 ••• Notranji kompas, ki nam kaže smer

CELJE

- 20 ••• Srečanje zakoncev jubilarcev v Laškem
- 20 ••• Čista ljubezen, sodelovanje in pomoč
- 21 ••• Adventni venci - dobrodošlica neboljlenemu otročiču
- KOPER
- 21 ••• Edino znanja in drže ti ne more nihče vzeti
- 22 ••• Srečanje bolnih in starejših
Župnije Črni Vrh nad Idrijo
- 23 ••• Odpiramo »vrata upanja« ob Slavnostni akademiji
Škofijske karitas Koper v dvorcu Lanthieri v Vipavi
- 24 ••• Čudež sočutja
- 25 ••• Srečanje starejših na Vogrskem
- 25 ••• Čezmejni praznik prostovoljca
- LJUBLJANA
- 26 ••• Soočanje z izgubo
- 27 ••• Maša za pokojne sodelavce Karitas
- 27 ••• Življenje z osebo z demenco
- 28 ••• Žarki upanja še vedno svetijo

MARIBOR

- 29 ••• Delavnice Karitas v župniji
sv. Rupert v Slovenskih Goricah
- 30 ••• Dobrodelna prireditve ŽK Kamnica
- 31 ••• Nagradna križanka

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Rok Mihevc •

IZDAJA: **Karitas** Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana
• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •
ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •
UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marjana Plesničar
Jezeršek, Marjan Dvornik, Peter Perše, Karlo Smodiš, Boža Herek, Helena Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman • LEKTORIRANJE:
Alenka Mirkac • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA PRIPRAVA: Andrej Šauperl
• ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK: Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o.,
Ljubljana • Poštnina plačana pri pošti • ISSN 1581-5528 • Vsebine v
prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne predstavljajo uradnega stališča
Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

Foto: Tatjana Splichal

*»... Za poučevanje ni dovolj podeliti znanje:
potrebna je ljubezen. Le tako bo znanje
koristno za tiste, ki ga prejemaajo, samo v sebi
ter tudi in predvsem zaradi ljubezni, ki jo
prenaša....«*

papež Leon XIV
vir: Vatican News

Dohodnina za otroke

Petra Jerič

Foto: arhiv Počitnic Biserov

Do konca leta lahko svoj odstotek dohodnine prek Mlade karitas namenite otrokom

Prek koncem koledarskega leta Mlada karitas začenja z novo kampanjo. Mladi prostovoljci se že leta trudimo, da imajo otroci z vseh koncev Slovenije lepše otroštvo – ker ga je vsak otrok vreden. Da bomo mlade lahko še bolj razveseljevali predvsem s poletnimi letovanji, učno pomočjo in šolskimi potrebščinami, vas spodbujamo, da letos svoj odstotek dohodnine prek Mlade karitas namenite otrokom. To lahko storite do konca decembra.

V ospredju Mlade karitas so že od samega začetka, od tega je zdaj že dobrih šest let, otroci in mladostniki. Da mladim med šolskim letom pomagamo pri učenju, zbiramo šolske potrebščine in med poletjem več tednov vodimo letovanja, mladi prostovoljci darujemo svoj čas, znanje in energijo. Vaš darovani odstotek dohodnine, ki s seboj za vas ne prinaša dodatnih stroškov, bo prostovoljcem pomagal, da bomo za otroke še naprej ustvarjali varno, ljubeče in toplo okolje. Odstotek je tako pravzaprav namenjen otrokom, predvsem tistim v ranljivem položaju.

Učna pomoč pri otrocih znova prebuja misel, da znajo in zmorejo

V preteklem šolskem letu je učna pomoč v Ljubljani obiskovala Katarina. Čeprav bi morala biti v sedmem razredu, je obiskovala šesti razred – letos pa je napredovala v sedmega. Katarina mi tega na začetku najinega spoznavanja ni povedala, kot da bi jo bilo sram pred menoj ali pa je name gledala kot na neznanko, kar sem sprva tudi bila.

Skupaj sva rešili domačo nalogo iz geografije in še nekaj časa raziskovali zemljevide v atlasu sveta. Ko sva se pogovarjali, v katerih vse krajih živijo najini sorodniki, je Katarina povedala, da njena razširjena družina in najboljša prijateljica živijo v Banjaluki. Omenila je, da prijateljico iz Bosne in Hercegovine zelo pogreša. Prijatelje ima sicer tudi v Sloveniji, a odnos z njimi ni enak, zato se največ družijo in pogovarja s svojo sestro.

Pogovor je nanasel tudi na njen odnos s starši. Katarina je povedala, da dober, le da jo skupaj s sestro velikokrat primerjajo s sestrničami in bratrance. Sama od sebe je razložila, da je njena sestrična po besedah njene mami pametnejša: ima boljše ocene, lepše se obnaša, več pomaga doma pri hišnih opravilih ... »Kot da moji starši ne bi vedeli, kako je bilo pred leti v četrtem razredu priti v tujo državo, v novo okolje, v nov razred, si poiskati nove prijatelje – in na koncu še enkrat hoditi v četrti razred,« je bila iskrena Katarina.

»Ampak Katarina – zagotovo si v čem dobra! Dajva, malo pomisliva ...« sem jo spodbudila in ji zastavila nekaj iztočnic. In Katarina je skozi pogovor čisto sama in skorajda nezavedno naštel vsaj sedem stvari, v katerih je dobra oziroma ki jih rada počne. Petje, reševanje ugank, igranje košarke in priprava bureka so bile le nekatere izmed njih.

Ko sem naštel vse, kar je ona sama omenila, se je nasmehnila. Čisto malo se ji je na obrazu videlo, da je ponosna nase. Katarina v sklopu tiste ure učne pomoči tako ni le rešila domače naloge iz

geografije, temveč je spet pridobila vero vase – da zmore in zna, tudi ko ostali, morda njeni najbližji, trdijo nasprotno.

Letovanje otrok v Portorožu: biseri v očeh in na morski gladini

Veliko prostovoljcev Mlade karitas je v to organizacijo za mlade, mnogi pa tudi v prostovoljstvo na splošno, vstopilo z Biseri – letovanji otrok iz socialno ogroženih družin v Portorožu. Takrat so ugotovili, da je smisel mladosti in prostovoljnega dela v tem, da začutiš skupnost, razveseljuješ mlade, se učiš sodelovanja, sočutja in odgovornosti ter se med poletjem napolniš z lepimi trenutki, ki se jih spominjaš med letom.

»Čez leto se velikokrat spomnim tistega trenutka, ko smo z otroki v gruči hodili na plažo. Okolico smo nase opozarjali z markantnimi klobučki, ki jih nosimo biseri, in občutek je bil, kot da nas vsi začudeno opazujejo. Mi pa smo za piko na i prepevali našo tradicionalno pesem: Deset zamorčkov. V tistem trenutku sem začutil vso otroško radost in se ji popolnoma prepustil. Zato se vedno znova vračam na Bisere, da ohranjam stik s svojim notranjim otrokom. Od otrok se res lahko naučimo, kako je lahko življenje preprosto in kako lahko sprehod na plažo postane nepozaben trenutek radosti, ki si ga zapomniš za vedno,« je nekoč zapisal Timotej Klemenčič, vodja enega izmed petih tednov, ko biserni otroci uživajo v Portorožu.

Skupno se letovanja vsako leto udeleži več kot 200 otrok in mladostnikov, ki vsak dan plavajo, skačejo v vodo, ustvarjajo, pojejo, se med seboj spoznavajo in zabavajo. Nekateri se prvič kopajo v morju. Nekateri teden prvič preživijo brez kričanja in prepиров, prvič jih nekdo res posluša in razume. Nekateri prvič ves teden jedo sveže pripravljeno in domačo hrano. Mladi prostovoljci pa vsakič znova zagotovijo, da za nekatere otroke ni le prvič zares dobro poskrbljeno, ampak da si vsi lahko ustvarijo spomine in prijateljske vezi za življenje.

Vaš 1 % lahko spremeni otroški svet – podari priložnost, izkušnjo in nasmeh

1 % dohodnine predstavlja sredstva, ki jih boste morali plačati v vsakem primeru, le preusmerite jih lahko namesto države. V Sloveniji namreč lahko en odstotek svoje dohodnine, za vsakega posameznika odmerjene skladno o zakonom, namenite za financiranje različnih organizacij in zavodov. Mednje spada tudi Mlada karitas, pri čemer donatorji zaradi svojega prispevka ne boste v ničemer prikrajšani – za vas je donacija brezplačna, dodatnih stroškov s preusmeritvijo sredstev ni.

Svoj odstotek dohodnine lahko preprosto preusmerite prek obrazca na spletni strani Mlade karitas (youngcaritas.si). Obrazec za donacijo sredstev je pod zavihkoma Podprite nas in Dohodnina. Za izpolnitev obrazca potrebujete svojo davčno številko. Le nekaj minut, preprost postopek, in 1 % je 100-odstotno unovčen v dobrobit otrok! Za vaš dar se vam že vnaprej iskreno zahvaljujemo. Odstotek dohodnine lahko preusmerite do konca decembra.

Če bi želeli, da vam pošljemo tiskane obrazce, ki jih nato lahko razdelite naprej, nam pišite na young.caritas@karitas.si.

Peter Tomažič

Foto: arhiv Slovenske karitas

Naše delo se nikoli ne konča, saj so in bodo ubogi vedno med nami. Z ljudmi v stiski smo skupaj prehodili že več kot 35 let organiziranega delovanja Karitas v Sloveniji, ki se je začelo maja 1990. Naše praznovanje obletnice se tako počasi zaokroža. Ob Božiču in novem letu si lahko malo oddahnemo, kot si oddahne planinec, ki pride na vrh enega od grebenov gora. Razgled nazaj je lep, saj v spomenu ostajajo dobre stvari, dosežki in rezultati, ki so vedno plod trdega dela. Na to leto in tudi na celotno prehojeno pot smo lahko ponosni, saj smo z vami, spoštovani prostovoljci in voditelji v župnijskih Karitas, župniki v župnijah ter sodelavci na škofijskih in Slovenski karitas gradili veliko mrežo dobrote v več kot 450 župnijah po vsej Sloveniji, ki so prav tam, kjer ljudje živijo. Poleg gasilcev smo postali in ostali najbolj razvejana in lokalno dostopna humanitarna organizacija, vedno pripravljena tudi na naravne nesreče. Pri tem pa smo ohranili zvestobo svojemu poslanstvu, ki izvira iz evangelija in navodila ljubezni do bližnjega. Hvaležni smo za podporo in spremstvo naših škofov, ki Karitas doživljajo kot tretji, nujno potreben steber naše vere. Hvaležni smo, da imamo to srečo, da lahko pomagamo kot prostovoljci, sodelavci in tudi kot strokovnjaki v zavodih ter socialnovarstvenih ustanovah. Hvaležni smo za vse dobro, plemenito in sočutno, ki se je rojevalo v župnijah in v naših ustanovah.

Leto za nami in pred nami

5

Leto 2025 je posebno. Hvala Bogu, da ni bilo večjih naravnih nesreč in kakršnekoli krize. Leto pa je bilo zaznamovano z jasno ločnico referendumu o prekinitvi življenja. Lahko smo zadovoljni, da res nevaren zakon ni bil sprejet. Na žalost imamo po napovedih predlagateljev samo leto časa, ko bo tak zakon spet v parlamentu. Zato ni časa za počitek, nujno je, da v tem času skupaj kot družba in država pripravimo ter sprejmemo vsaj zakon o paliativni oskrbi in v življenje premaknemo dolgotrajno oskrbo. Vendar ne glede na to, kdo je za nekaj odstotkov zmagal na tem referendumu, od 23. novembra 2025 živimo v drugačni družbi. V družbi, ki z vso vnemo prehaja iz krščanskega vrednotenja življenja, kjer je solidarnost in skrb za sočloveka najvišja vrednota, nazaj v poganstvo, kjer življenje nemočnih nima vrednosti. To je čas, zelo podoben tistemu, ki ga je doživljal sv. Pavel. Vsakovrstno vraževerje, kjer so spet zanimivi vrači, razna vprašljiva alternativna zdravljenja. Za tak čas je značilno odklanjanje uradne medicine, ki je v zadnjih stoletjih zrastle na znanosti, raziskavah in preverjanju ter nam kakovostno podaljšala življenje za 15 let in več. Enako se dogaja z drugimi strokami, ki jih načenjajo različne 'kvazi' znanosti. To je čas, ko lahko vsak prodaja svojo slamo na digitalnih omrežjih in v medijih za čisto zlato. Pomembno je samo, da se blešči in da je zgodba nabita s čustvi. To je čas, ko samooklicani odrešeniki gradijo različne kulte in s sledilci širijo svojo vero hedonizma, individualizma in samoodrešenja. Živimo tudi v obdobju, ko veliko ljudi ne želi nositi odgovornosti in skrbi za družino, otroke in skupnost, ampak jih skrbi le zase ali pa živijo v strahu pred izzivi. In ob njihovih potrebah, čeprav si lahko pomagajo sami, naj bi jim na vsakem koraku pomagala tudi država, še celo pri samomoru. Tukaj smo ... Prvi znaki so se pokazali že ob covidu-19, zdaj je stanje veliko bolj jasno. Kristjani v tej družbi s svojimi vrednotami postajamo manjšina in za te vrednote se bo treba boriti in veliko žrtvovati, kar je veljalo tudi v času apostolov. To že danes (in vse bolj tudi v prihodnosti) velja tudi za Karitas, ki lahko

še bolj zasveti s svojo lučko spodbude in upanja za vsakega človeka.

Ob tem se seveda upravičeno sprašujemo o prihodnosti slovenske Cerkve z malo in veliko začetnico. Samo upamo lahko, da se Cerkev na Slovenskem ob pomanjkanju duhovnikov ne bo prehitro skrčila le na nekaj večjih centrov, ampak bo poskušala preko laikov ostati na čim več krajih ter vsaj v malem v vseh treh dimenzijah: liturgije, označevanja in karitas. Predvsem pa, da bo živela in bo prepoznana po globokih medčloveških odnosih ter skrbi za ljudi v stiki in na robu. Prav to je naloga in priložnost za Karitas. Še posebej v starajoči se družbi, ob očitnemu etičnem zdrsru družbe in države ter ob velikih težavah pri vzpostavljanju dolgotrajne in paliativne oskrbe bo nujno potrebna velika podpora svojcev in skupnosti pri skrbi za najranljivejše. Naloga Karitas je preprosto biti z ljudmi. Tudi naši zares starejši voditelji in prostovoljci, ki razmišljajo o zaključku »karitativne kariere«, lahko vstopijo na vlak »skupnosti zlate Karitas«, kjer še vedno lahko pomagajo drugim, in sicer tako, da enkrat na teden obiščejo starejše, ki so zelo bolni, nepokretni in v poslavljanju. Vse, kar je potrebno, je darovati uro ali dve časa. Pod roko lahko vzamejo tudi vnuka, ki ga pazijo, in za prevoz prosijo moža ali soseda. Ne gre za pomoč, gre za prijateljstvo in skupnost. Gre tudi za skrb za naše ostarele sodelavce in župljane ter pomoč svojcem in na koncu gre še za to, da bomo tudi sami v prihodnosti deležni tovrstne skrbi in prijaznosti. Naloga Slovenske in škofijskih Karitas pa je vsakovrstna podpora z izobraževanji, s povezovanjem z institucijami, lokalnimi skupnostmi in zdravstvenim sistemom, da bi ustvarili čim varnejše okolje za ljudi, ki potrebujejo oskrbo.

Hvala za vaš trud in vaše delo!

Želim vam blagoslovljene božične praznike in veliko veselja v prihajajočem novem letu v krogu vaših najdražjih!

Vse je dovoljeno vendar ni vse koristno!

Drago Sukič

Foto: Pixibay

Strokovno mnenje ob predlogu Zakona o konoplji za omejeno osebno uporabo, ki je bilo podano v Državnem zboru

Videti je, kot da se človek v določenih pogledih ne spreminja. Že apostol Pavel je imel opravka z ljudmi, ki so težko sprejemali omejitve, želeli so si, da bi jim bilo vse dovoljeno, ob tem pa se niso vprašali, ali je določena stvar ali vedenje tudi koristno.

Nekaj podobnega ob razpravah glede zakona o konoplji za omejeno osebno uporabo doživljamo tudi pri nas. Eden glavnih argumentov predlagateljev za uvedbo zakona je, da uporabe konoplje tako ali tako ne moremo omejiti, legalizacija pa bi uporabnike odvrnila od črnega trga k lastni pridelavi, ki bi bila varnejša. Sliši se skoraj tako, kot da bil jim bilo mar za ljudi. Toda ali njim je res mar za mlade ljudi? Vsa stroka je enotna v stališču, da bi legalizacija pomenila večjo dostopnost do konoplje. Izkušnje pa kažejo, da večja dostopnost pomeni tudi večje število mladih, ki posegajo po določeni substanci, v tem primeru je to konoplja. Večje število mladih eksperimentatorjev pomeni tudi večje število tistih, pri katerih bi se zaradi uporabe konoplje pojavile duševne težave, kar pomeni poslabšanje duševnega zdravja predvsem med mladimi.

V nadaljevanju želim predstaviti izkušnje pri delu z uporabniki in svojci, vključenimi v program Tera-

pevske skupnosti za zasvojene s pridruženimi težavami v duševnem zdravju, ki v konkretnih primerih izkazujejo škodljive posledice uporabe konoplje.

V večini primerov gre za mladostnike, pri katerih se je po določenem času (lahko nekaj tednov ali mesecev, v redkejših primerih nekaj let) uporabe marihuane pojavila hujša duševna motnja, kot so psihotične in depresivne motnje.

Posameznik, pri katerem se pojavijo težave na področju duševnega zdravja zaradi uporabe marihuane, svojih težav precej časa ne zaznava ali do njih ni kritičen, kar pomeni, da ne išče ustrezne zdravstvene pomoči. Posledično to pomeni, da se težave stopnjujejo in kopičijo. Vse to predstavlja veliko stisko predvsem za svojce, ki zaznavajo očitne negativne spremembe pri svojem mladostniku, sami pa so pri tem nemočni in največkrat ne vedo, na koga naj se obrnejo oz. kje lahko dobijo ustrezno pomoč. V takih primerih je namreč značilno, da mladostnik ni kritičen do svojega stanja in problematično vedenje pripisuje okolici ali svojcem, ki mu poskušajo pomagat ali ga prepričati k iskanju pomoči. Običajno zaradi vse hujših duševnih težav opušča svoje obveznosti (šolanje, delo, hobije ...) oz. postaja nezmožen samostojnega odgovornega

življenja. Tako stanje lahko traja več tednov, mesecev, pogosto več let, kar pa pomeni, da se duševne in druge težave zgolj kopičijo.

Mladostnik v psihotičnem stanju praviloma na neki točki izgubi stik z realnostjo, kar pomeni, da nima nadzora nad svojim početjem in postane nevaren samemu sebi ali okolici. V nekem primeru, ko se je pri mladoletniku (starem 16 let) pojavila psihotična motnja zaradi uporabe marihuane, je ob izgubi stika z realnostjo nekaj tednov taval v tujini, svojci z njim niso mogli vzpostaviti stika, saj niso vedeli, kje se nahaja, in zgolj po srečnem naključju ga je po dobrih treh tednih tavanja našla policija, ga odpeljala na psihiatrijo in ga po stabilizaciji poslala nazaj v Slovenijo.

Zelo pogosto so v takih primerih prisotni tudi poskusi samomora in samopoškodbeno vedenje. Do prve hospitalizacije na oddelku psihiatrije običajno pride, ko je mladostnik v akutni psihotični epizodi in pride do nasilnega vedenja, poskusa samomora ali drugih situacij, ki ogroža svoje zdravje ali življenje ali življenje drugih.

Po prvi hospitalizaciji jih večina žal ne jemlje predpisane medikamentozne farmakoterapije ali pa po določenem času ponovno posežejo po uporabi marihuane ali drugih psihoaktivnih substanc (PAS), kar praviloma pomeni ponovitev psihotične epizode. Vsaka vnovična psihotična epizoda ima za posledico dodatno oškodovanje možganov in tveganje za dodatno poslabšanje duševne motnje. V naš program se praviloma vključijo po večkratni hospitalizaciji na psihiatriji, ko pridejo do delnega uvida, da sami ne zmorejo vzpostaviti abstinence od marihuane ali drugih PAS. Večina se jih vključi zaradi pritiska svojcev.

Okrevanje oz. psihosocialna rehabilitacija poteka v več fazah. V prvi fazi je poudarek na stabilizaciji, motivaciji, premagovanju odpor ipd. Pri uporabnikih z dvojno diagnozo, torej duševne motnje in sočasna zasvojenost, je zaradi duševne motnje motivacija bistveno šibkejša, saj je to del duševne motnje. V praksi to pomeni, da potrebujejo veliko več zunanje motivacije kot uporabnik, ki nima težav na področju duševnega zdravja. Sledi intenzivna faza okrevanja, v kateri je poudarek na predelovanju potlačenih čustvenih vsebin, ki jih je posameznik pogosto blažil z uporabo marihuane ali drugih PAS. V programu imamo tudi redne edukativne in podporne skupine za svojce, saj je pomembno, da tudi sami čim bolj

spoznajo težave, s katerimi se soočajo njihovi mladostniki. V enem delu se na takih srečanjih izraža tudi psihološka podpora svojcem, saj je večina po dolgem iskanju rešitve za svoje mladostnike pogosto v stanju izgorelosti. Zadnja faza okrevanja je faza reintegracije, ko se uporabnik postopoma vključuje v zaključek šolanja ali zaposlitev.

Pri večini uporabnikov so težave na področju duševnega zdravja prisotne tudi po vzpostavitvi in vzdrževanju trajne abstinence od PAS. Nepovratne spremembe običajno privedejo do pomembnega upada funkcioniranja, zmanjšane socialne vključenosti, zmanjšane kakovosti življenja in neuresničevanja mladostnikovih potencialov, kar za družbo predstavlja veliko izgubo. Večina se jih žal sooča z določenimi omejitvami pri iskanju zaposlitve (jemanje terapije, pretekle hospitalizacije ...), zato naše uporabnike pogosto usmerjamo v vključevanje v program ocene dela zmožnosti, kar pa lahko traja tudi do dve leti.

Izkušnje pri našem delu tudi kažejo, da osebe, pri katerih so se zaradi uporabe marihuane razvile psihotične in depresivne motnje, veliko težje ohranjajo vzpostavljeno abstinenco kot posamezniki, ki nimajo teh težav, prisotno pa je tudi večje tveganje za razvoj odvisnosti od drugih drog v kasnejšem življenju.

Pri več kot petnajstletnem delu nam izkušnje vedno znova kažejo, kako resne in dolgotrajne posledice na področju duševnega zdravja lahko povzroči uporaba konoplje. V mnogih primerih se življenje posameznikov ob pojavu duševne motnje zaradi uporabe konoplje za vedno spremeni.

Naše stališče je, da bi namesto legalizacije konoplje za osebno rabo morali veliko več naporov vlagati v preventivne dejavnosti na področju uporabe drog, vzgojo otrok in mladih. Treba se je zavedati, da mladostniki mislijo, da kar je legalno, ni nevarno – to pa je v primeru uporabe konoplje predvsem med mladimi, pri katerih se možgani še razvijajo, velika zmota.

* mag. Drago Sukič, ZDT, je strokovni vodja Terapevtske skupnosti za zasvojenost s pridruženimi težavami v duševnem zdravju, ki deluje v okviru Zavoda Pelikan - Karitas

Vsako dobro delo prinaša dušni mir

pogovarjala se je Helena Zevnik Rozman

Tokrat smo se na obisku ustavili pri gospodu Marjanu Dvorniku, ki je s Karitas že dolgo povezan na različne načine. Kaj več pa nam bo povedal kar sam.

Marjan Dvornik, sedaj upokojenec, sem sicer diplomiral na Strojni fakulteti v Ljubljani leta 1973. V sedemdesetih sem bil povabljen v Nadškofijski pastoralni svet v Ljubljani, v času, ko se je uveljavljala zamisel o Župnijskih pastoralnih svetih. Po seminarju Prenove v Duhu na Kapitlju leta 1978 pa sem aktivno deloval pri oblikovanju slavnih skupin po vsej nadškofiji. V devetdesetih sem se aktivno soočil s politiko, v zadnji zaposlitvi na ARSKTRP (Ministrstvo za kmetijstvo) pa izpeljal projekt EU za pomoč ogroženim. Po ustanovitvi novomeške škofije me je škof Glavan imenoval za predstavnika škofije v Svet Slovenske karitas. Sedaj sodelujem na Škofijski karitas Novo mesto kot prostovoljec.

Karitativna dejavnost na župnijski ravni je tretji steber pastorale in uresničuje telesna in duhovna dela usmiljenja. V današnjem jeziku bi dejal, da gre za uresničevanje vizije papežev Pavla VI. in Janeza Pavla II., ki sta pozivala k novi evangelizaciji, ter papeža Frančiška, ki je to nalogo opredelil kot sinodalnost. Vse to smo v Katoliški karizmatični prenovi delali tako, da smo najprej oblikovali svoje duhovno obzorje. V to duhovnost nas je uvajal Tone Marinko. Sam sem tu našel osmiselitev življenja, zato sem dejavno sodeloval pri izvajanju seminarjev, v začetku tega tisočletja pa prevzel vodenje animatorjev in izvajanje seminarjev v župnijah v novi škofiji. V lokalnem prostoru sem pomagal posameznikom, ki

so potrebovali materialno pomoč ali pa pomoč pri postopkih pri državnih organih. Kot najbolj odmevno pa je vsakoletno srečanje v župniji Črnomelj v tednu pred Vnebovzetjem – dnevi duhovnosti –, ki je namenjeno predvsem prostovoljcem in je odprto za udeležence iz vseh škofij. Vsekakor je omemba vreden tudi pilotni projekt »Šola nogometa«, ki sva ga za romske otroke v župniji Črnomelj eno sezono izvajala s prijateljem Harijem.

Kako vi vidite vzgojo za ljubezen, dobroto, solidarnost?

Ker nisem strokovnjak za področje vzgoje, lahko govorim zgolj iz lastnih izkušenj. Na prvo mesto bi postavil osebno srečanje z Jezusom in to na kakršenkoli način. Sam sem to izkušnjo doživel, ko sem v času študija začutil silno potrebo po branju Svetega pisma. Bilo je v maju, verjetno leta 1970, ko sem se pri uršulinkah v Ljubljani med tednom udeleževal šmarnic, ki jih je vodil profesor Strle. To me je miselno in duhovno premaknilo na področje presežnega, odprlo pot do sprejetja Stvarnika za mojo avtoriteto in absolutno resnico. Spominjam se tudi dela našega vodje mladinske skupine na Kapitlju, vikarja Jože Lapa, ki nas je navduševal za dobrodelnost in praktično uvajal v pomoč tako družinam kot pri obnavljanju prošnje in kaplanije. Kasneje pa nas je usposabljal za vodenje skupin osnovnošolcev v

pripravi na prejem zakramentov. Zunaj župnijskih okvirov pa sem mnogim nudil učno pomoč, predvsem iz matematike. V desetletju ukvarjanja s politiko sem se osredotočil na vračanje nacionalizirane lastnine in iskal rešitve, ki sem jih lahko uvrstil v načelo »ljubezen do bližnjega«. V okviru oblikovanja odnosa do sveta sem bral predvsem dokumente papeža Janeza Pavla II., predvsem Odlok o laičnem apostolatu. V večjem obsegu sem dobil izkušnje pri sodelovanju v novi Škofijski karitas Novo mesto z delom v »dnevni sobi«, s sodelovanjem pri donirani hrani, pa tudi pri organiziranju molitvenih srečanj. V ozadju vseh teh dejavnosti je bilo neprekinjeno iskanje globljega sporočila evangelijev – vesele novice, tako z branjem življenjepisov svetnikov in njihovih spisov kot z motrenjem svetopisemskih sporočil. In da ne pozabim – na duhovno rast so poleg srečanj v okviru Karizmatične preнове vplivala romanja (Sveta gora, Brezje, Medžugorje ...) in sodelovanje z izjemnimi duhovniki.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost Karitas? Kakšna je vaša vizija Karitas v naslednjih petih letih?

Ko smo uvajali pomoč v hrani s strani EU, je bil prvi cilj vzpostavitev mreže župnijskih Karitas. To je temelj za nadaljnje delo, ki ga je treba opraviti. Poleg telesnih del usmiljenja je treba razviti programe za izvajanje duhovnih del usmiljenja in zanje najprej privabiti v okvir Župnijskih karitas strokovno usposobljene laike ter okoli njih oblikovati prostovoljce za delo z ljudmi v duhovnih potrebah (zakonska in družinska pastoralna, delo z zasvojenimi, uvajanje v odnose z evangelijsko vsebino, delo z osamljenimi, obiskovanje bolnikov, ostarelih v domovih in doma ...). Pri vsem tem pa gre za udejanjenje pozivov papeža Frančiška k sinodalnosti in k uvajanju misijonskih praks v naša razkristjanjena okolja. Še posebej bi rad opozoril, da v naših župnijah že nastajajo dobre prakse, zato je naloga predvsem Slovenske karitas, da najde načine, kako jih prenesti v čim več župnij. To seveda ni naloga za pet let, ampak stalna naloga, začeti pa je treba zdaj – »zdaj« je edini čas, ki nam ga je nebeški Oče dal.

Kaj bi radi predali mlajši generaciji sodelavcev v Karitas?

Vsekakor je najpomembneje, da postanejo Jezusovi prijatelji. To je skupni imenovalec vseh poti in dejanj. Pri tem pa je potrebno, da se veselijo življenja, in spoznali bodo, da jim vsako dobro delo prinaša dušni mir in neusahljivo željo narediti še kaj novega, poiskati še koga z obrobja, podariti še nekaj časa za širjenje Božjega kraljestva. Skušnja-

va, ki sem jo večkrat opazil, je, da so prostovoljci zadovoljni sami s seboj. To ni dobro. Vsak, ki je pri prostovoljnem delu že utrjen, naj išče svoje naslednike, jim daje zgled in tudi ponudi vodenje programov.

Starejšim prostovoljcem bi priporočil, da svoje izkušnje in doživetja zapišejo in naj bodo objavljena v reviji, obenem pa bi bilo treba najti načine, kako jih prenašati v druge župnijske Karitas.

Čutim še pomanjkanje pri oblikovanju pripadnosti prostovoljnemu delu. Možnost je na primer z zbiranjem pričevanj, pisanjem pesmi in uglasbitev, postavitvijo pogovornih portalov in objavljanju zanimivih prispevkov na spletu. Kako bo Slovenska karitas te izzive udejanjila, je odvisno od skupine, ki dela v Ljubljani.

Kaj vam pomeni beseda prostovoljstvo?

Prostovoljstvo je predvsem poslanstvo, način življenja. To postane tako, da začnemo z mladimi, ki so že v procesu oblikovanja svoje duhovnosti, to je pri verouku, kasneje pa v skupinah, kjer se zbirajo. Ena od možnosti so katoliške šole.

Kakšen je vaš čas za sprostitev?

Sprostitev najdem v delu na vrtu, posebno če zemlja rodi več, kot potrebujemo, in lahko kaj od tega dam tistim, ki vrta nimajo. Večino večerov vzamem v roke knjigo – pred spanjem. Berem zgolj krščanske vsebine: življenjepise, pričevanja, cerkvene dokumente ... Posebna »poslastica« pa je sedeti v prazni cerkvi in se pogovarjati z Jezusom.

Najlepši spomin na delo pri Karitas:

Vsekakor so to vsakoletni »dnevi duhovnosti«, ker udeleženci na koncu pri refleksiji pripovedujejo o doživljanju občestva.

Najljubša pesem:

Teh je veliko, predvsem so to slavilne pesmi. Kljub temu bom danes izbral pesem Ave Marija, ki jo poje Josipa Lisac. To je pesem, ki sem jo poslušal v avtu, ko sem se leta 1971 vračal z opravljene ga izpita na fakulteti.

Najljubši kraj v Sloveniji:

Prapreče pri Šentjerneju. To je vas, v kateri je obilo Božjega Duha. Je na koncu sveta, tako da neznani prišlek običajno vpraša, kako se pride na glavno cesto.

Caritas cup - športni turnir, ki raste iz ideje solidarnosti

10

Luka Oven

Foto: arhiv Mlada Karitas

Ideja za Caritas Cup prihaja s Škotske, kjer škotska Karitas – **SCIAF** – že več let uspešno prepleta šport, dobrotelnost in vzgojo mladih za solidarnost. Caritas Cup se je tam izkazal kot izjemno močno orodje: združuje šole, mlade, družine in lokalne skupnosti v projektu, ki ni le športni dogodek, temveč tudi vzgojni in dobrotelni program. Mladi preko športnih tekem doživljajo, da je zmaga pomembna, vendar je pomagati nekomu v stiski še veliko več. Na vsaki tekmi namreč igralci in gledalci prispevajo sredstva za programe Karitas. Prav ta navdihujoča škotska izkušnja je spodbudila tudi nas, da razmislimo, kako bi podobno pobudo uvedli v našem okolju in jo povezali z obstoječimi programi youngCaritas. V svetu, kjer se otroci in mladostniki pogosto srečujejo s pritiski in občutki osamljenosti, je šport lahko varno okolje, ki jim daje prostor za izražanje, rast in sodelovanje, dobrotelna komponenta pa prinaša občutek smisla in povezanosti s skupnostjo.

Pri Mladi karitas razmišljamo, kako pobudo Caritas Cup prenesti v naš prostor na način, ki bo spoštoval škotski navdih, hkrati pa bo upošteval specifične slovenskega okolja. Naše izkušnje z mladimi prostovoljci in z akcijami, kot so letovanja, Miklavževi angelčki ali Pismo za lepši dan, nam jasno kažejo, da mladi z veseljem pomagajo – le priložnost jim je treba dati. Športni turnir, ki v ozadju nosi sporočilo solidarnosti, bi lahko postal nova vstopna točka za mlade, ki si želijo prispevati k družbi. Caritas Cup bi tako postal prostor, kjer se srečujejo šole, družine, župnijske skupnosti in mladi prostovoljci ter skupaj ustvarjajo dogodek, ki povezuje, navdihuje in spodbuja.

Poseben čar Caritas Cupa je, da dogodek nikoli ni le tekmovanje. Mladi so povabljeni, da poleg športnega udeleževanja naredijo tudi majhno dobrotelno gesto: prinesejo izdelek za socialno trgovino, napišejo sporočilo za starejšo osebo v domu za ostarele, zberejo prehranske izdelke ali pripravijo

simbolično akcijo v svojem razredu. Takšna enostavna dejanja ne obremenijo, a mlade učijo, da je dobrotel nekaj, kar lahko vključimo v svoje vsakdanje življenje. Pomembno je, da se dobrotelnost ne kaže kot velika obveznost, temveč kot del kulture skupnosti.

Če bi želeli sodelovati pri razvoju projekta ali imate kakšno idejo, nam pišite na luka.oven@karitas.si.

MLADA KARITAS KOPER JE V TEM DELU LETA ŠE POSEBEJ AKTIVNA

Koordinatorji Mlade karitas Koper

Bili smo v Stični, kjer smo na seminarju pripravili skeč o opolnomočenju. Ljudem smo na zabaven način pokazali, kako lahko opolnomočimo drug drugega.

Velik del našega dogajanja je potekal z otroki, saj smo organizirali počitniško varstvo. Tam je bilo vsega po malem: ustvarjanje, zanimivi gostje, športne igre, predvsem pa veliko smeha in otroške energije.

ke so sodelavke nesle tudi na Srpenico in Log pod Mangartom, kjer so bili na voljo po nedeljski sveti maši. Nabrala se je lepa vsota, ki jo bomo namenili za naše vaščane v stiski.

Veseli smo, da smo lahko kot kristjani naredili nekaj za sočloveka in po svojih močeh udeležili telesna dela usmiljenja.

ZAKLJUČEK PROJEKTA MIGAJ, ZDRAVO UŽIVAJ!

Bernarda Grašič

Raziskave kažejo, da ima kar petina otrok in mladostnikov v Evropski uniji prekomerno telesno težo, trendi pa napovedujejo, da bo do leta 2035 delež debelosti med fanti narasel na 61 %, med dekleti pa na 75 %. Posledice so resne – zaradi prekomerne teže in z njo povezanih bolezni se lahko življenjska doba skrajša za skoraj tri leta. Med ključne dejavnike tveganja sodita revščina in pomanjkanje izobraženosti, zato strokovnjaki znova izpostavljajo pomen preventivnih programov.

Enega takšnih je v zadnjih treh letih izvajala Slovenska karitas. Projekt **Migaj, zdravi uživaj!**, ki ga je v letih **2023–2025** sofinanciralo **Ministrstvo za zdravje**, je bil namenjen spodbujanju gibanja, zdravega načina življenja ter dobrega psihičnega počutja otrok in mladih – zlasti tistih iz ranljivejših okolij. Mlade Karitas po vsej Sloveniji so z različnimi športnimi, ustvarjalnimi in izobraževalnimi dejavnostmi ustvarile okolje, ki povezuje mlade, jih aktivno vključuje ter krepi zdrav življenjski slog.

KAMENČEK VEČ, SVEČA MANJ ZA NAŠE DRAGE

Martina Mrakič

Že tradicionalno pred praznikom vseh svetih Mlada karitas Bovec organizira dobrodelno stojnico z akcijo Kamenček več, sveča manj za naše drage. Na delavnici se mladi potrudijo s svojim znanjem in idejami okrasiti in pobarvati kamenčke. Kamenčke in sveče Karitas so ponujali na dobrodelni stojnici, ki je bila v petek in soboto, 24. in 25. oktobra. Prijazni prebivalci Bovca so jih obiskali in z dobrodelnim prispevkom podprli delo mladih, za dar pa so si izbrali kamenček in svečo. Sveče in kamenč-

Poletni tabori in športne aktivnosti pritegnili več kot 1500 otrok

Med najbolj odmevnimi aktivnostmi projekta so bili **poletni tabori – petdnevna letovanja**, ki so otrokom omogočila aktiven oddih v naravi ter pridobivanje znanja o zdravem življenju. V treh letih je bilo izvedenih kar **56 letovanj, v katere se je vključilo več kot 1500 otrok in mladih**. Ob njih je sodelovalo tudi več kot 600 prostovoljcev – animatorjev in voditeljev –, ki so prejeli dodatna izobraževanja za kakovostno in strokovno izvedbo programa.

Poleg letovanj so potekale številne delavnice o zdravem življenjskem slogu, izleti in aktivnosti, ki so mlade spodbujali k raziskovanju okolice in aktivnemu preživljanju prostega časa.

Temelji za prihodnost

Čeprav se projekt formalno zaključuje, na Slovenski karitas poudarjajo, da je to le začetek dolgoročnega prizadevanja za boljše zdravje otrok in mladih. Verjamejo, da so postavili trdne temelje, na katerih bodo gradili tudi v prihodnje.

Ob zaključku se zahvaljujejo vsem partnerjem, prostovoljcem, mladinskim voditeljem, strokovnim sodelavcem ter otrokom in njihovim družinam, ki so s svojo aktivno udeležbo omogočili uspešno izvedbo projekta Migaj, zdravi uživaj!

MLADI se predstavijo

Sem Luka Podgoršek. Star sem 24 let, stanujoč v Medvodah in rojen na Jesenicah, ponosen Gorenjec. Sem inženir gradbeništva in trenutno izobraževanje nadaljujem na magistrskem študiju gradbeništva. Pri youngCaritas sodelujem zlasti kot animator na Počitnicah Biserov, in sicer že 5. leto, zadnji dve leti pa sem vključen tudi v projekt Pismo za lepši dan. Naj na tem mestu razkrijem, da urejam Instagram stran @biseri_meme (prosim, followajte :)), kjer s še dvema »somemerjema« Timom in Domnom objavljamo meme, ki se navezujejo na Bisere.

Tek za zdrav nasmeh povezal vrtce, šole in lokalne skupnosti

Pomemben del projekta je bil **Tek za zdrav nasmeh**, v katerem je sodelovalo 55 vrtcev, osnovnih in srednjih šol. Dejavnost je združila interaktivno preventivno delavnico ter tek v okolici šole, s čimer so mlade dodatno motivirali k telesni dejavnosti in razmišljanju o pomenu zdravja.

Posebno pozornost so namenili tudi prostovoljcem, zanje pa pripravili **športne turnirje**, kjer so ob igri krepili timski duh, zdravo tekmovalnost in medsebojno povezovanje.

Poudarek na duševnem zdravju in ozaveščanju

V zadnjem letu in pol so izvajalci programa posebno pozornost namenili duševnemu zdravju – temi, ki med mladimi postaja vse pomembnejša. Izvedli so tudi več zagovorniških kampanj, s katerimi so želeli okrepiti zavedanje o pomenu gibanja in zdravih življenjskih navad v širši družbi.

Prostovoljstvo: 8 let sem bil animator in voditelj oratorija v domači župniji Preska, Počitnice Biserov, Pismo za lepši dan,

Hobiji: Obožujem druženje s prijatelji ob dobri hrani in pijači, doma in tudi v tujini. Pojem v dveh pevskih zborih in rad igram košarko. Zavzeto spremljam NBA in navijam za Luka Dončića. Rad prepevam in sočasno igram na kitaro, kar dobro izkoriščam prav na Počitnicah Biserov. Tudi sicer zelo rad poslušam glasbo, kadarkoli je to mogoče. Neizmerno imam rad humor, rad širim smeh in se smejem. Sam sem prepričan, da je smeh pol zdravja, vselej pa se držim svojega življenjskega mota: »Hec je resna stvar.« Kajti če kdo nima smisla za humor, to niso heci. Dobro »štose« in smešne situacije pogosto ovekovečim v memih, ki jih izdelujem, kadarkoli sem v veseli družbi.

Najljubša hrana: Pečena svinjska rebra ali svinjska vratovina s pečenim krompirjem.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Bela krajina. Od tam prihaja moja stara mama in del sorodstva. Tam se moja duša najbolj spočije in tisti konci imajo prav posebno mesto v mojem srcu.

Najljubša pesem: Ed Sheeran – Drive. Julija 2025 sem šel gledat film o Formuli 1 in ta pesem na koncu je okronala že tako fenomenalen film. Od takrat jo še vedno redno poslušam tudi na »repeat«.

Najljubši kotiček, kjer se sprostiš: V avtu, med umirjeno vožnjo ponoči po neprometnih cestah in z mojo najljubšo glasbo na zvočniku.

Najljubša slovenska beseda: Krohot, zdi se mi zanimiva beseda in spremlja najbolj smešne in sproščene trenutke v družbi.

13

SEME, KI OBRODI V SRCU

Jasmina Kolbl

Ko berem papeževe besede, da »za poučevanje ni dovolj podeliti znanje – potrebna je ljubezen«, se v meni prebudi tih, a jasen občutek domačnosti. Morda zato, ker je ta misel zame resnična na najbolj oseben način. Potrjujem jo lahko z lastnim življenjem, z daljšo pedagoško potjo, ki me je vodila skozi različne generacije in različna okolja – od gimnazije pa vse do osnovne šole. Vsaka generacija je bila kot svež veter: prinesla je nov ritem, nova vprašanja, izzive in energijo, ki mi je dajala zagon za naslednje.

Danes poučujem na manjši vaški osnovni šoli, kjer se svet vrti nekoliko počasneje, a zato bolj pristno. Z najmlajšimi se podam v naravoslovne aktivnosti, kjer drobne roke z radovednostjo odkrivajo svet, s starejšimi pa stopim v resnejši svet matematike. Prav ta raznolikost, ta preplet prvih otroških korakov v svet učenja in mladostniškega iskanja smisla, je zame nekaj neprecenljivega. Ko opazuješ najmlajše, ki še vedno odkrivajo svet z odprtimi očmi, in hkrati spremljaš starejše, ki že nosijo svoje

strahove, upe in dvome, začneš še močneje verjeti, da se v vzgoji res dogaja nekaj svetega.

Verjamem, da je ljubezen tista, ki mi omogoča, da ostajam zvesta svojemu poklicu. Ne le ljubezen do predmeta ali do šole – temveč ljubezen do otrok. Hkrati se zavedam, da je prav ljubezen najbolj preizkušena preko tistih, ki me pogosto izzovejo: preko učencev, ki so neposlušni, včasih nespoštljivi, ki preizkušajo meje. Prav oni so pogosto moji največji učitelji. Delo z njimi me znova in znova vrača k vprašanju, kaj pomeni vztrajati, potrpeti, se umiriti – ostati človek. Spomniyo me, da ljubezen ni le čustvo, temveč odločitev. In prav pri teh učencih se zgodi najlepše presenečenje. Ko jih kasneje srečam na ulici, v slaščičarni ali na kakšni pohodniški poti, in me pozdravijo z iskrenim nasmehom, kot nekoga, ki je v njihovem življenju pustil sled, tedaj začutim največje zadoščenje. Začutim, da je seme, posejano v težkih dneh, res obrodilo sad.

V tem prepletu let, generacij in zgodb vedno znova odkrivam, da je papeževa misel resnična: znanje je potrebno, a ljubezen je tista, ki prinaša upanje. In če je vzgoja res pot ljubezni, potem verjamem, da lahko vsak razred, vsaka ura in vsak učenec postane prostor, kjer se rojeva dobro – majhen žarek dobrote, ki razsvetljuje prihodnost.

UPATI POMENI PRIČEVATI

papež Leon XIV.

vir: Vatican News

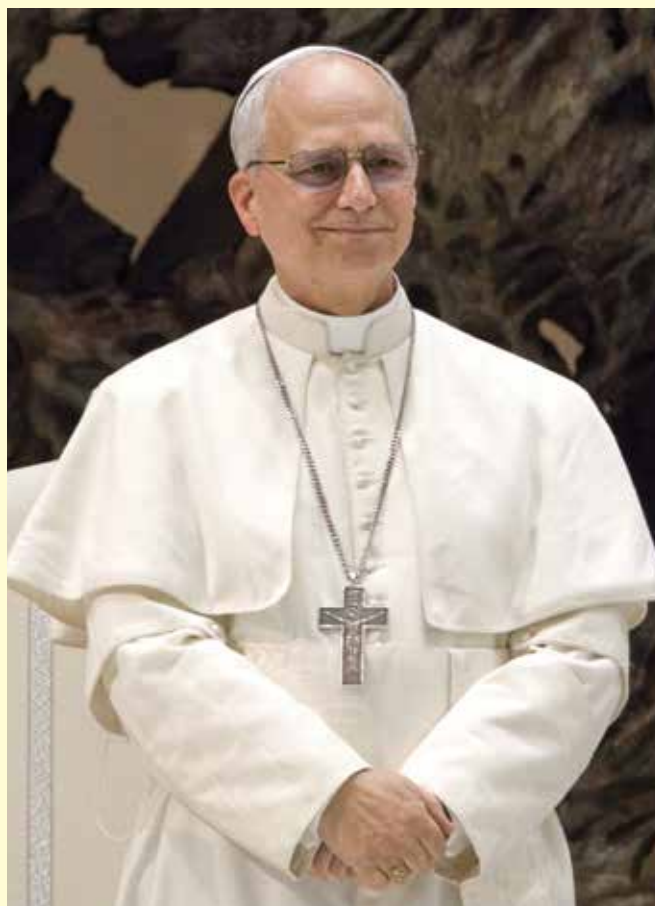
14

»Glejte namreč, bratje, svojo poklicanost: ni veliko modrih po mesu ne veliko močnih ne veliko plemenitih. Nasprotno, Bog si je izbral tisto, kar je za svet noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral, kar je na svetu slabotno, da bi osramotil to, kar je močno.« (1 Kor 1,26-27)

Upanje jubileja se rodi iz Božjih presenečenj. Bog je drugačen od tega, kakor smo mi navajeni biti. Jubilejno leto nas spodbuja, da to različnost prepoznamo in jo prenesemo v realno življenje. Zato imamo leto milosti: lahko se spremenimo! Za to tudi vedno prosimo, ko molimo očenaš in rečemo: »Kakor v nebesih tako na zemlji.«

Sveti Pavel piše kristjanom v Korintu in jih vabi, naj se zavedajo, da je med njimi zemlja že začela biti podobna nebesom. Pravi jim, naj razmislijo o svoji poklicanosti in pogledajo, kako je Bog zbližal ljudi, ki se sicer ne bi nikoli srečali. Kdor je bolj ponižen in manj močan, je zdaj dragocen in pomemben (prim. 1 Kor 1,26-27). Merila Boga, ki vedno začne pri zadnjih, so že v Korintu pomenila »potres«, ki pa ne uničuje, ampak prebuja svet. Beseda križa, o kateri pričuje Pavel, prebuja vest in dostojanstvo vsakega človeka.

Dragi bratje in sestre, upati pomeni pričevati: pričevati, da se je vse že spremenilo, da nič ni tako, kot je bilo prej. Zato bi danes rad govoril o pričevalcu krščanskega upanja v Afriki. Ime mu je Izidor Bakanja in od leta 1994 je prištet med blažene. Je zavetnik laikov v Kongu. Rodil se je leta 1885, ko je njegova država bila belgijska kolonija. Šole ni obiskoval, ker je v njegovem kraju ni bilo. In tako je postal zidarski vajenec. Spoprijateljil se je s katoliškimi misijonarji, menihi trapisti, ki so mu pripovedovali o Jezusu. Odločil se je, da bo sledil krščanskemu učenju. Star približno dvajset let je prejel krst. Od tistega trenutka dalje njegovo pričevanje postaja vedno bolj svetlo. Upati pomeni pričevati: ko pričujemo o novem življenju, se tudi sredi težav povečuje svetloba.

Izidor namreč začne delati kot kmetijski delavec za brezvestnega evropskega gospodarja, ki ne prenese njegove vere in njegove pristnosti. Gospodar je sovražil krščanstvo in misijonarje, ki so izvirno prebivalstvo branili pred zlorabami kolonizatorjev. Izidor pa bo vse do konca nosil okoli vratu svoj škapulir s podobo Device Marije ter prenašal vse vrste trpinčenja in mučenja, ne da bi izgubil upanje. Upati pomeni pričevati! Izidor umre in očetom trapistom izjavi, da ne čuti nobene mržnje. Celó obljubi, da bo tudi v onstranstvu molil za vse, ki so mu povzročili hudo.

In to, dragi bratje in sestre, je beseda križa. To je živeta beseda, ki pretrga verigo zla. Je nova vrsta moči, ki zbega ošabne in mogočne vrže s prestola. Tako se rodi upanje. Starodavne Cerkve severnega dela sveta velikokrat prejmejo od mladih Cerkva prav to pričevanje, ki spodbuja k skupni hoji proti Božjemu kraljestvu, ki je kraljestvo pravičnosti in miru. Afrika še posebej kliče k temu spreobrnjenju in to počne tako, da nam daje veliko mladih pričevalcev vere. Upati pomeni pričevati, da zemlja lahko dejansko postane podobna nebesom. In to je sporočilo jubileja.

SEMINARJI KARITAS 2025: OPOLNOMOČENJE LJUDI V STISKI

Helena Potočnik Okorn

Tudi letos smo za prostovoljce in sodelavce Karitas na štirih lokacijah pripravili seminar z naslovom Opolnomočenje ljudi v stiski, kar bi lahko »prevedli« tudi kot krepitev njihovi moči.

OPOLNOMOČENJE je proces, ki osebam omogoča, da povečajo nadzor nad lastnim življenjem, in krepí njihovo zmožnost, da ukrepajo v zvezi z zadevami, ki so zanje pomembne. Koncept krepitev moči nam omogoči, »da se srečujemo z ljudmi tam kjer so, se jim pridružimo v njihovem jeziku, z njimi potrjujemo njihove talente, želje, cilje in spretnosti« (Gabi Čačinovič Vogrinčič).

Seminarje smo kot vsako leto začeli s sveto mašo in se tako priporočili Bogu za obogatitev naših odnosov ter znanj ter se zahvali tudi za možnost naše rasti in časa zase. Sledile so okrogle mize z naslovom V človeku odkriti moč, na katerih so sodelovali predstavniki tako Škofijskih kot tudi Župnijskih karitas, sodelavci zavodov v okviru mreže Karitas in vedno tudi diakoni, ki so tako ali drugače vpeti v dejavnosti in aktivnosti Karitas. Pred tem so mladi iz Mlade karitas Koper pripravili in posneli skeč na temo pomoči kot načina, kako smo lahko drug drugemu v oporo in kako človeku pomagamo najti področja, kjer je dober. V Stični smo imeli privilegij, da so prišli igralci kar v živo in tako pričarali še posebej dobro vzdušje, drugod pa so pred okroglo mizo pogledali posnetek skeča.

Okrogle mize so se dotaknile vprašanj, kako posamezni gostje delujejo pri pomoči ljudem, kaj jih vodi, kako se povežejo z ljudmi, kaj jim predstavlja največji izziv. Kako najdejo ravnovesje med tem, da pomagajo, in tem, da ljudje, ki pridejo k njim po pomoč, sami iščejo rešitve? Kako pri tem skrbijo za svoj osebni razvoj in dobrobit? Sledili so konkretni njihovi primeri dobrih praks, kjer so posamezniki dobili zaupanje vase, povečali občutek lastne vrednosti in sodelovali pri procesu iskanja rešitev, kar v bistvu opolnomočenje je. Primeri so spodbudili udeležence seminarja k vprašanju in aktivni udeležbi.

V soboto zjutraj smo nadaljevali s sveto mašo, zajtrkom ter nato z delom po skupinah, kjer so imeli udeleženci že s pripravljenimi primeri možnost skupnega iskanja rešitev, podeljevanja mnenj in poslušanja drug drugega. Delo po skupinah smo začeli s

predstavitvijo, a hkrati usmerjenostjo vase, saj smo najprej vsak zase dokončevali stavke iskanja dobrega v sebi. Nema lokrat je težko najti dobre lastnosti pri sebi, še težje pa je o tem spregovoriti s sočlovekom in skupino. Pri tem smo spoznavali, kako pomembno je prepoznavati svoje pozitivne lastnosti in vire moči ter se pohvaliti. Pomembno je, kako gledamo sami nase, saj s tem vplivamo tudi na to, kako nas vidijo drugi in nas sprejemajo.

Pred samo poglabitvijo v primer v skupini po pet ali šest smo se dotaknili tudi priporočil in tehnik ter metod, ki nam pomagajo k soustvarjanju rešitev. Spoznali smo metodo, ki jo je v družbeni nauk Cerkve

15

uvedel belgijski kardinal Joseph Leon Cardijn (1882–1967), ki je ustanovil organizacijo Mladi krščanski delavci (Young Christian Workers) ter razvil preprost in učinkovit proces pomoči: glej, presodi, deluj ...

Po izvedbi delavnic smo naše dvodnevne aktivnosti strnili v dve predavanji na temo opolnomočenja ter duhovne in celostne skrbi zase kot tistega, ki pomoč nudi. Izpostavili smo, pomen dajanja moči drugemu kot možnost, da drugi prevzame nadzor nad svojim življenjem, in priložnost, da sprejme odgovornost za svoja dejanja. S tem se sicer poveča možnost tveganja in napak, vendar gre za proces in zahteva veliko napora in angažiranosti. Vključu-

je razvijanje osebne odgovornosti in obnavljanje ali prevzemanje novih vlog. Prav tako pa je to priložnost za osebni razvoj in učenje.

Izpostavili smo, kako pomembna je vsestranska skrb zase in kje je tu prostor za našo rast v veri, zaupanju. Velik privilegij imamo, da se lahko vedno znova obrnemo k molitvi, da preko svetopisemskih zgodb rastemo tudi mi, da ozavestimo svoje darove, smo nanje ponosni in jih potem znamo odkrivati in razvijati pri drugem.

Na koncu seminarjev sta bili še dve predstavitvi skupin, ki delujejo v okviru Župnijskih karitas po Sloveniji ali po župnijah in združujejo starejše, osamljene, kronično bolne ali druge posameznike, ki si želijo aktivnosti in druženja v skupini. So primer dobre prakse dela v skupini in skupnosti, zase, za druge ter z drugimi.

Zbrani vtisi udeležencev vseh štirih izvedenih seminarjev 2025 so, da so v procesu poslušanja prišli do pomembnih zaključkov. Več jih je na koncu omenilo, da so jih praktični primeri pripeljali do večje odprtosti do ljudi, novih izkušenj, kako manj obsojati in bolj jasno delovati. S hvaležnostjo se oziramo na vse udeležence seminarja, na vse, ki so darovali svoj čas kot aktivni udeleženci, na vse, ki so pripravljali obroke ali kako drugače sodelovali, in se veselimo novih seminarjev v letu 2026.

UPANJE ZA TISOČE DRUŽIN – DOBROTNI KONCERT KLIC DOBROTE 2025

Mojca Kepic

Rok Mihevc in Kristijan Bišof

Ob izjemnem **dobrodelnem koncertu Klic dobrote**, ki se je odvil v dvorani Golovec v Celju ter so ga v živo prenašali Prvi program Radia Slovenija, Radio Ognjišče in Televizija Slovenija, gre iskrena zahvala vsem nastopajočim pevcem in glasbenikom, ki jih je na odru spremljala skupina Diamanti. K dobroti in solidarnosti so nas povabili Alenka Goddec, Alfi Nipič, Erosi, Jan Plestenjak, Luka Sešek, Monika Avsenik, Matej Šoklič, Nika Zorjan, Nina Strnad, Nuša Derenda, Raubarji, Tine Lustek ter zbor OŠ Alojzija Šuštarja. Svoj nastop so velikodušno poklonili družinam v stiski in se pridružili številnim prostovoljcem.

Scenarij za koncert je pripravila Mojca Kepic, režijo pa je prevzel Aljaž Bastič. Iz studia v Ljubljani so nas pozdravljali voditeljica Klara Eva Kukovičič ter glasbenika Ditka in Gorazd Čepin v družbi mladih prostovoljcev Karitas in skavtov, ki so sprejemali telefonske klice.

Na dobrodelnem koncertu **Klic dobrote 2025** za pomoč družinam v stiski se je v času zadnjega javljanja s koncerta zbralo **194.500 EUR**.

17

Z zbranimi sredstvi v okviru dobrodelnega koncerta Klic dobrote in s spremljajočimi akcijami v mesecu decembru želimo številne stiske vsaj malo omiliti. Pomagamo jim, da spet dostojno zaživijo.

Glasbeniki so nam v zaodruju dobrodelnega koncerta zaupali svoje misli:

Erosi: »Upanje je za nas osebna odločitev, da pomagaš ljudem, ki pomoč potrebujejo. Erosi to najlažje storimo s svojimi glasovi, z glasbo – da nekemu polepšamo dan, trenutke v življenju in jim kljub težavam pričramo nekaj lepega. Morda jih naša glasba tudi pomiri.«

Matej Šoklič: »Upanje zame pomeni prižig luči tam, kjer je tema in kjer se zdi, da ni poti naprej. Upanje odpre pot. Ko imam težek dan, mi daje moč moja družina – žena in hčerki –, pa tudi vera; rad se obrnem k Bogu.«

Nika Zorjan: »Ob gledanju Klica dobrote si želim, da bi ljudje skupaj z mano uživali, da bi za trenutek pozabili na skrbi in se prepustili koncertu. Ker gre za dober namen, glasba pa je ena najlepših stvari na svetu.«

Raubarji: »Dobrota so dobra dejanja – da poskrbiš za človeka ob sebi, da nisi sebičen.«

Nuša Derenda: »Ob ogledu Klica dobrote upam, da gledalci in poslušalci začutijo, da se tudi mi razdajamo z vsega srca ter jim želimo prinesiti veselje in notranji mir.«

Slovenska Karitas se zahvaljuje vsem nastopajočim, prostovoljcem, radijskim in TV- postajam, časopisnim hišam in spletnim portalom, ki so v mesecu novembru širili glas o dobrodelnem koncertu in vabili k ogledu. Imena medijev so objavljena na www.karitas.si/akcije/klic-dobrote.

NOTRANJI KOMPAS, KI NAM KAŽE SMER

Helena Zevnik Rozman

Foto: Rok Mihevc

Na pot upanja se je v tednu Karitas odpravilo preko tisoč sodelavcev Karitas in v sredo, 26.11.2025 tradicionalno poromalo na Slomškovo Ponikvo. Na oltar so položili zahvale ne le za opravljeno delo v tem letu, ampak za prehojeno 35 letno pot, ko so ljudem prinašala upanje in tolažbo v njihovih stiskah. Ter tudi prošnje za moč, da bi še naprej zmogli biti blizu ljudem, še posebej najbolj osamljenim in trpečim odgovarjati na vse bolj kompleksnejše stiske in biti glas ubogim v naši družbi.

Sveto mašo je ob somaševanju celjskega škofa in mnogih duhovnikov iz vse Slovenije daroval predsednik Slovenske karitas in mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikel. Za evangelij je izbral odlomek iz Matejevega evangelija o blagih in ob tem razmišljal, da »živeti blage tako pomeni posnemati Božjega Sina. V Jezusovem duhu je namreč blagovan tisti:

- Katerega sreča ni odvisna od zemeljskega bogastva in uspešnosti, temveč od uresničevanja vsega, kar je spoznal, kot Božjo voljo.
- Tisti, ki ga bolečina ne zagreni in otopi, marveč je sposoben solidarno prenašati zlo in »jokati z jokajočimi«.
- Tisti, ki se ni dal zapeljati skušnjavi nasilja, marveč vztraja v prepričanju, da človekovo srce žlahtna le dobrota in ljubezen.

- Tisti, ki se ni zaprl v namišljeno veličino svojega jaza, da bi videl le svoje pravice, temveč je ostal naravnčan na Boga in je usmiljen do sočloveka.
- Tisti, čigar srca ni zasenčila tema poželenja, marveč njegovo srce ostaja pozorno, kljub vsemu nasprotovanju.«

Nadškof Cvikl nam je ob tem položil na srce, da je »pot, ki nam jo ponuja Jezus, v nasprotju z logiko in mišljenjem tega sveta, ki vidi uresničitev človeka v samouresničenju in zemeljskem bogastvu.

Evangelij nas tako vabi, da svoje življenje zastavimo na zaupanju v Boga, ki človeka ne pusti praznih rok. Blagri nam želijo približati pot, ki nas vodi k resnični, pravi sreči. To je sreča v Božji bližini, v spolnjevanju Božje volje in v darovanju svojega življenja Bogu ter v odprtosti za brate in sestre.«

V nadaljevanju je spregovoril tudi o »upanju, ki je sad naše vere in zasidranosti v Bogu, je življenjska drža, ki se hrani iz zavzetosti za dobro, ko se čutimo udeleženi in vključeni v osmišljanje svojega življenja in življenja drugih.

To upanje želi Karitas prinašati v današnjo družbo, ki se iz dneva v dan vedno bolj spreminja in s tem se spreminjajo tudi stiske ljudi, ki so večplastne. Stiske družin, starajoča se družba, duševne stiske mladih, draginja, digitalna izključenost, migracijske spremembe in še bi lahko našteval ...«

Spomnil nas je, da je »naše poslanstvo biti ob človeku, stati mu ob strani, ga poslušati, razumeti in dvigati - in to po poti evangelija. To je pot ponižne ljubezni, ki je konkretna, se pa ne vsiljuje. To

je ljubezen, ki ne išče povračila, je ljubezen, ki je razpoložljiva in služi.«

»...Zato letošnje geslo tedna Karitas »Na poti upanja« tako ni samo geslo. To je notranji kompas, ki nam kaže smer in nas usmerja tja, kjer je največ teme, da prinašamo tja luč in toplino. Ljudem v stiski prinesemo upanje takrat, ko v nas prepoznajo zastojno ljubezen, takrat spoznajo, da niso

v stiski prepuščeni samemu sebi, da jih Bog kljub preizkušnji ne zapušča, saj jim ravno po dobroti in solidarnosti ljudi prihaja naproti.

Upanje, ki ga prinaša Karitas, je znamenje Božje bližine sredi sveta, ki vse prevečkrat pozablja na človeka in njegovo dostojanstvo. Papež Leon XIV. nam je v svoji prvi apostolski spodbudi »Dilexi te - Vzljubil sem te«, močno podčrtal povezavo med ljubeznijo do Boga in ljubeznijo do revnih. Spomni nas, da je skrb za revne prednostna izbira Cerkve.

Tudi to, da služiti revnim, ni gesta, ki bi jo nekdo opravil »od zgoraj navzdol«, je srečanje med enakimi. In zaključil: »Ko se Cerkev skloni, da bi poskrbela za reveže, zavzame svojo najbolj plemenito držo.«

Zaključil je z mislijo, ki smo jo ponesli domov, v naše župnije in med ostale sodelavce, ki se nismo mogli udeležiti romanja: »Naj bo današnja sv. maša spodbuda vsakemu izmed vas, da nadaljujete s tem svojim plemenitim prizadevanjem. Jezus nas krepi in nam zagotavlja, da z nami nosi breme našega služenja in poslanstva. Prosimo tudi Marijo, Božjo Mater, da sprejme v svoje varstvo, vse revne, utrujene, bolne. Nam pa naj pomaga, da bi zmogli biti neumorni glasniki evangeljske vere in priče Božje ljubezni, kot je to bil bl. A. M. Slomšek.«

Po sveti maši je sledilo druženje ob domačih dobrotah, kasneje pa v Celju še skupno kosilo.

celje

SREČANJE ZAKONCEV
JUBILANTOV V LAŠKEM

Boža Herek

fotografija: Damjan Kolšek

20

Za god farnega zavetnika sv. Martina, 11. novembra, so tri dni prej v župnijski cerkvi v Laškem pripravili tudi slovesno sv. mašo za zakonce, ki praznujejo okroglo obletnico, od pet do 60 let zakona. Takšne slovesnosti so že tradicionalne in potekajo že vrsto let, letos pa se je udeležilo kar 23 parov, ki so obhajali sledeče obletnice: 5, 10, 15, 25 (2 para), 30 (2 para), 40, 45 (6 parov), 50 (2 para), 52, 55, 56 (2 para), 60, 61 in 63 let. Pri maši je z izbranimi pesmimi sodeloval župnijski pevski zbor.

Maši je sledilo fotografiranje, da bodo jubilanti in tudi drugo občestvo vedeli, kdo je v letošnjem letu praznoval in se tega srečanja tudi udeležil. Nato so se jubilanti zbrali v atriju župnišča. Kot običajno so za dobrote poskrbele pridne gospodinje Župnijske karitas Laško. Tudi šentjanževca ni manjkalo, saj je ta sreča, da ima domači župnik (Rok Metličar) svoj vinograd, ki ga skrbno obdeluje, in tudi tokrat je vsak par v dar dobil tudi vino iz njegovega vinograda s posebno etiketo in spominsko obešanko za vsak par posebej.

ČISTA LJUBEZEN, SODELOVANJE
IN POMOČ

Boža Herek

Takšno je bilo poglavitno sporočilo duhovne obnove, na kateri smo se zbrali pri sv. Duhu v Celju, saj je bila lokacija zaradi napovedi slabega vremena – prvotno bi to moralo biti pri sv. Neži v Libojah – prestavljeno v ravninsko Celje. V cerkev, zgrajeni v začetku devetdesetih letih prejšnjega stoletja, delo arhitekta Jožeta Marinka, ki je kraj druženja, in je res kraj

duhovne obnove že sam po sebi. Vsebina tokratne duhovne obnove je nagovorila vseh 140, kolikor se nas je zbralo tam.

In božja beseda tega dne, ki jo je Matej Pirnat kot vedno, v homiliji tako lucidno razložil in prisotnim dal v razmislek, je bolj kot kdajkoli, aktualna dandanes.

Sodobni saduceji (ki se morda res ne imenujejo tako), a so izvornim saducejem (ki niso verjeli v posmrtno življenje, pač pa le v moč materialnih dobrin), čudno podobni. Grabežljivost, vedno večji hedonizem in beg od trpljenja, na videz lahka smrt, ki nam je bila skoraj na dosegu roke, pa smo jo vendarle dan kasneje na referendumu večinsko, za zdaj v Sloveniji zavrnil. A vseeno, kult imetja, posedovanja, ki je v Božji besedi tega dne sodobnemu človeku absurda, katerega od sedmih bratov, ki so imeli za ženo eden za drugim, ko je prejšnji umrl, bo ta žena ob vstajenju?! Slednjo si velja prebrati večkrat, zlasti Jezusov odgovor. In posledično vprašanje, ki se razumnemu postavlja: kaj si prinesel na ta svet in kaj boš odnesel? Odgovor, ki se ponuja kar sam in je na dlani: ne posedovanje, pač pa darovanje in služenje, v odnosih, ki jih gradimo vsak dan sproti in čista ljubezen, ki premaga vse. Tista, ki daje svobodo odločitvi predvsem pa Božji volji, da se ta zgodi, četudi nam ni prav. Ne moja, ampak Tvoja volja se zgodi...

Če zmoremo to, zmoremo pomagati tistim na robu - nevidnim delavcem na gradbišču z zahodnega Balkana in še oddaljenejših krajev, ki delajo po 12 ur in več, pa je nekaj že to, da jih zjutraj prijazno pozdravimo, kot je namignil Matej. Da pomagamo kakšnemu beguncu, predvsem pa, da v svoji okolici znamo videti vse tiste, ki so potrebni pomoči. Tiste, ki to povedo in pokažejo, še bolj pa one, ki ne rečejo, še manj pokažejo, da so na robu in ne manjka veliko, da zdrknejo čezenj.

ADVENTNI VENCI - DOBRODOŠLICA NEBOGLJENEMU OTROČIČU

Boža Herek

Vsak otrok je čudež, je nepopisan list in je nova priložnost, morda bo pa njemu uspelo, če nam ni. No, tudi mi imamo drugo, tretjo... priložnost, da postanemo boljši, ko se pripravljamo na Jezusov prihod. O vsem tem je priložnost razmišljati v adventu.

Da bi bil to res pravi čas slovesnega prihoda, v Župnijski karitas Laško že nekaj let pod spretnimi prsti vseh, ki pridejo vence plesti, ti nastajajo. Letos so jih pridne roke 14 sodelujočih napletle 80, v enem dopoldnevu. Zelenje, sveče, okrasje. Tri skupine, v kateri vsak ve, kje je njegovo mesto in tudi kaj je njegovo delo. Lepota teh venčkov, ki jih je nadžupnik Rok Metličar pri nedeljski jutranji maši tudi blagoslovil, krasijo domove in so tja prinesli tudi blagoslov. Da bo ...'mir na zemlji in mir ljudem...' zvenel še toliko bolj poudarjeno. Izkupiček od priporočenih darov, zbranih za venčke, bo seveda namenjen pomoči potrebnim v naši župniji.

koper

EDINO ZNANJA IN DRŽE TI NE MORE NIHČE VZETI

Darja Leban Obid

Karitas – spoštovanje, ljubezen. To so vrednote, ki jih kot prostovoljci Karitas živimo, razdajamo v družinah, med prijatelje, sosede ... Vedno si prizadevamo odgovarjati na dejanske potrebe ljudi, jim pomagati ter s tem ohranяти njihovo dostojanstvo. V zadnjem času pri svojem delu zaznavamo vedno večjo potrebo po pomoči starejšim, ki se ne izraža samo v paketih s hrano ter blaženju osamljenosti in izoliranosti. Povečuje se potreba po oskrbi starejših in bolnih v domačem okolju, zato je zelo zaželeno vsako znanje s tega področja. 20 prostovoljcev iz Kobarida in Tolmina z okolico se je

priključilo projektu Povezani v samopomočni skupnosti, ki ga sofinancira Ministrstvo za javno upravo in h kateremu je pristopila tudi Škofijska karitas Koper. Izobraževanje, ki je potekalo enkrat na teden skozi cel oktober, smo razdelili na dva sklopa. Prvi del je vseboval tri srečanja in se je odvijal v Domu upokojencev v Tolminu. Njihove nekdanje delavke Majda Melinc, Tatjana Munih in Mirjam Kranjc so nam pokazale, kako pravilno pripraviti ležišče za bolnika, kakšna je pravilna tehnika nege in hranjenja, ter nam predstavile ravnanje z medicinsko-tehničnimi pripomočki, postopek pri vstajanju in posedanju, nas opozorile, na kaj je treba paziti, da se izognemo padcem in s tem zmanjšamo število poškodb ... Pokazale so nam tudi različne vaje za krepitev mišic, vaje po poškodbah in možganski kapi, vaje za boljše počutje

... Prav vse tri so nas opomnile, da je treba pri negi bolnika ali starostnika paziti tudi nase.

V drugem delu nam je Helena Zevnik Rozman spregovorila o paliativni oskrbi: kaj to je, komu je namenjena, kako pristopimo do neozdravljivo bolnega človeka in njegovih svojcev, pa o pomenu komunikacije, kajti treba je najti prave besede ter poiskati prava dejanja ob določenem trenutku. Na zadnjem srečanju nam je duhovnik Franc Kavčič spregovoril o spremljanju bolnih in ostarelih, še posebej v obdobju slovesa, in nam zaupal tudi nekaj svojih zgodb. Za zaključek usposabljanja nam je Marjana Plesničar Jezeršek podrobneje predstavila projekt Povezani v samopomočni skupnosti, Vilma Svetičič s CSD-ja pa nas je seznanila z Zakonom o dolgotrajni oskrbi.

Naša družba se stara, vse več je starejših in bolnih, ki potrebujejo nekoga ob sebi. Udeleženci seminarja verjamemo, da nam bo znanje, ki smo ga v teh oktobrskih dneh pridobili, pomagalo, da bomo lažje pristopili do sočloveka tudi v njegovih temačnejših dneh življenja, ko ne more več sam poskrbeti zase. V življenju moramo imeti vsi enake možnosti, saj je to temelj človeškega dostojanstva, vendar se tega žal ne zavedamo vsi dovolj. Hvala socialni delavki Franici, ki nas je navdušila za izobraževanje. Hvala Majdi, Tatjani, Mirjam, Heleni, Francu, Marjani, Vilmi, ki ste z nami delili svoje znanje, izkušnje, mnenja, saj smo po zaključku usposabljanja bogatejši za marsikatero spoznanje.

SREČANJE BOLNIH IN STAREJŠIH ŽUPNIJE ČRNI VRH NAD IDRIJO

Sonja Habe

Zadnjo nedeljo septembra je čas rezerviran za srečanje starejših in bolnih naše župnije. Pridne sodelavke Župnijske karitas Črni Vrh nad Idrijo so z

ličnim vabilom povabile vse bolne in starejše iz župnije k popoldanski sveti maši, ki jo je letos daroval župnik Janez Kržišnik.

Zlatomašnik Janez Kržišnik, po materi naš rojak, ima dolgoletne izkušnje z bolnimi kot bolniški duhovnik. Na srečanju je podelil nekaj življenjskih resnic in navzočim vlil upanje, da niso sami, kajti prav oni so tista sol, ki začini župnijsko občestvo.

Med mašo sta duhovnika podelila zakrament svetega maziljenja. Udeleženci srečanja so radi pristopili, saj jim ta Jezusov dar pomeni upanje in vero, da bodo zmogli v vseh stiskah, ki jih imajo v svoji nemoči. Sveti maši je sledilo druženje z pogostitvijo.

Za kulturni vložek je letos poskrbel Moški pevski zbor Pobje, ki je ob zvokih harmonike ustvaril prijetno vzdušje.

Čas je prehitro minil, že smo si segali v roke z upanjem, da se drugo leto spet srečamo.

ODPIRAMO »VRATA UPANJA« OB SLAVNOSTNI AKADEMIJI ŠKOFIJSKE KARITAS KOPER V DVORCU LANTHIERI V VIPAVI

Marjana Plesničar Jezeršek

FOTO: Ivan Rampre

V petek, 14. novembra, smo v dvorcu Lanthieri v Vipavi organizirali slavnostno akademijo kot zgodnji uvod v teden Karitas in odprtje razstave likovnih del, ki so nastala v letošnjem avgustu na Sinjem vrhu, v 31. mednarodni likovni koloniji Umetniki za Karitas, namenjena prav bolnim, umirajočim in njihovim svojcem.

Navzoče je za začetek nagovoril predsednik Škofijske karitas Koper **g. Zoran Zornik**, pozdravila sta nas župan Občine Vipava **g. Anton Lavrenčič** ter rektor Univerze v novi Gorici **dr. Boštjan Golob**. Z glasbo je večer obogatil **Godalni kvartet Aura** iz Glasbenega društva NOVA iz Nove Gorice. Dogodek je povezoval **Marko Lazar**.

Letošnje udeležence kolonije (**BORUT BEUS, BRANE ŠIRCA, EVA MEŠTROVIČ (Hrvaška), KATJA BEDNAŘIK SUDEC, LIVIO CARUSO (Italija), MARIJA EFREMOVA (Severna Makedonija), MILAN TODIĆ (Srbija/Slovenija), NARCIS KANTARDŽIĆ (Bosna in Hercegovina/Slovenija), NINA ZULJAN in STOJAN ŠPEGEL**) je, kot vedno, na izvirni način predstavila **Anamarija Stibilj Šajn**, likovna kritičarka in strokovna spremljevalka kolonije in razstav. Za prijetno druženje so z različnimi dobrotami poskrbele **sodelavke Vipavske območne karitas**.

Leto 2025 je sveto leto, v katerem smo vsi povabljeni, da stopimo na pot in postanemo romarji upanja. Za letošnje geslo smo tako izbrali besede »Vrata upanja«. Z razstavo likovnih del, ki so nastala v 31. koloniji Umetniki za Karitas, smo se podali na pot, na kateri želimo med ljudi prinašati sporočilo o lepem in dobrem ter na ta način odpirati vrata upanja. Z zbranimi sredstvi želimo tokrat pomagati tistim, ki še posebej potrebujejo, da jim nekdo pomaga odpreti vrata upanja: to so bolni, umirajoči ter njihovi svojci, ki lahko postanejo tudi žalujoči. Smrt in bolezen sta v naši družbi temi, ki se ju izogibamo, a sta kljub temu čisto naravni in še kako prisotni. Vsak človek potrebuje nekoga, da je z njim, da ga drži za roko, da prisluhne, da skuša razumeti, še posebej v preizkušnjah, kot sta bolezen ali smrt bližnjega. Kot sodelavci Karitas iščemo

poti do vseh ljudi, ki potrebujejo pomoč, zato bodo **letošnja sredstva, ki se bodo zbrala s projektom Umetniki za Karitas, namenjena prav bolnim, umirajočim in njihovim svojcem**.

Hvala vsem, ki skupaj z nami soustvarjate to čudovito zgodbo o prepletu lepote in dobrote. Hvala, da nesebično darujete svoje talente, čas, materialne darove ali kaj drugega. Hvala vsem umetnikom, strokovnim sodelavcem, organizatorjem, prostovoljcem in dobrotnikom. Hvala vsem, ki razumete sporočilo lepega in dobrega, hvala vsem, ki nas podpirate!

Razstava 31. likovne kolonije bo v dvorcu Lanthieri na ogled do 24. 11. 2025. 18. novembra uvajamo novost, in sicer strokovno vodenje po razstavi, namenjeno vsem, ki želijo likovna dela podrobneje spoznati.

Že zdaj pa vas vabimo, da z nami nadaljujete romarsko pot in se nam pridružite 1. decembra v Galeriji Ars v italijanski Gorici, kjer bo razstava na ogled vse do konca januarja 2026.

23

ČUDEŽ SOČUTJA

Uporabnica Varne hiše Goriške

24

Ob dnevih mednarodnega boja proti nasilju v novembru želimo v programu Varne hiše Goriške, Zavoda Karitas Samarijan, predstaviti zgodbo naše uporabnice, ki se nas je s svojo iskrenostjo in pogumom globoko dotaknila. Z njeno zgodbo želimo sporočiti, da je okrevanje po nasilju mogoče, hkrati pa spodbuditi ženske, ki so žrtve nasilja, da prekinejo nasilni odnos in začnejo stopati po poti lepšega in mirnega življenja.

Čudež sočutja se zgodi, ko nekdo vidi tvojo bolečino in te ne obsoja, temveč sprejme.

Nasilje je bilo del moje življenjske poti že od otroštva. Odraščala sem v okolju, kjer so bili takšni vzorci žal nekaj običajnega. Kasneje sem doživela hudo zlorabo, zaradi katere sem se dolgo zapirala vase in potlačila spomine na boleče dogodke. Ti so se začeli prebujati v mladostniškem odnosu, v katerega sem vstopila z željo po bližini in varnosti, a sem tam znova doživljala razvrednotenje, ponižanje in nadzor.

Odsotnost čustvene topline v družini in nerazumevanje moje stiske sta v meni pustila globoko praznino, ki sem jo skušala zapolniti z odnosi, a sem se znova znašla v krogih trpljenja. Dolga leta sem živela v napetosti, s številnimi telesnimi in duševnimi težavami, ki jih medicina ni znala pojasniti.

Ko sem končno zbrala pogum in se odločila za spremembo, sem doživela močan notranji pretres. Preplavili so me spomini, strahovi in občutki nemoči, a hkrati tudi tiha odločnost, da moram poskrbeti zase. Sledilo je obdobje umika, osamljenosti in žalosti, a skozi postopno iskanje pomoči in varnega okolja sem začela verjeti, da si zaslužim mirno in dostojno življenje.

Sprememba v mojem življenju se je začela, ko sem se vključila kot prostovoljka pri Karitas. Dobro se spominjam, kako težko mi je bilo prvič pristopiti in povedati, da bi rada sodelovala. Težko mi je bilo spregovoriti, se predstaviti in stopiti med ljudi. A sprejeli so me s toplino in razumevanjem. Nikoli ne bom pozabila objema, občutka varnosti, ko sem z njimi delila delček svoje zgodbe. Zgodil se je čudež sočutja in iskanje načina, kako se bom vključila ter kakšna bo moja vloga.

Dnevi, ki so bili prej dolgi in težki, so se z opravljanjem prostovoljskih nalog začeli polniti z novim

pomenom. Delo mi je pomagalo preusmeriti misli, mi dajalo občutek, da sem koristna in vredna, in mi vračalo samozavest. Z veseljem sem pričakovala tisti dan v tednu, ko sem bila med ljudmi, ki so me sprejeli z odprtim srcem. Njihovi nasmehi, prijazne besede in preprosti pogovori so mi v najtežjih trenutkih prinašali upanje.

Sčasoma sem postala vse bolj samostojna, prevzemala naloge in tudi sama predlagala nove ideje. Prvič po dolgem času sem čutila, da sem slišana, da moje misli in delo nekaj pomenijo. Vodja me je ves čas spodbujala in mi pomagala videti dobro v sebi, tudi takrat, ko sem se sama še lovila.

Tako so najtežji meseci okrevanja minili ob delu, ki mi je vrnilo občutek lastne vrednosti in vero, da sem dober človek. Prostovoljstvo mi je pomagalo spoznati, da svet ni le kraj bolečine, temveč tudi kraj dobrote, sočutja in povezanosti. Od takrat naprej sem ostala prostovoljka – to delo me izpolnjuje, saj sem skozi pomoč drugim znova našla tudi sebe.

Z redno terapijo in podporo okolice se je moje življenje postopoma uredilo. Zdaj živim bolj mirno, polno življenje. Spomini še pridejo, a nimajo več moči nad menoj. Zaposlila sem se na področju, kjer lahko delam s srcem in kjer čutim, da sem na pravem mestu.

Svojo zgodbo želim deliti, ker verjamem, da lahko že nekaj tako preprostega, kot je vključitev v prostovoljstvo, človeku pomaga, da znova najde pot iz teme. Iskreno se zahvaljujem vsem, ki s svojim delom stojite ob strani ljudem v stiski ter jim pomagata znova verjeti vase in v lepoto življenja.

SREČANJE STAREJŠIH NA VOGRSKEM

Majda Šuligoj

V soboto, 25. oktobra 2025, so bili v cerkev sv. Justa na Vogrskem povabljeni starejši domačini. Gospod župnik Cvetko Valič, letošnji zlatomašnik,

je zanje daroval sveto mašo. Pomenljiva je bila Pavlova misel iz nedeljske Božje besede, ko pravi Timoteju, da je dober boj izbojeval, tek dokončal, vero ohranil ... Po nagovoru je g. župnik prisotnim podelil zakrament bolniškega maziljenja. V molitvi smo se spomnili tudi vseh tistih bolnih, ostarelih in osamljenih, ki se svete maše niso mogli udeležiti.

Bogoslužje so obogatili otroški glasovi priložnostnega zborčka, ki ga je vodila Veronika Šuligoj.

Sledil je klepet in prijetno druženje ob mizi do brot, ki so jih pripravile skrbne sodelavke Župnijske karitas Vogrsko. Razšli smo se z nageljčkom in s sladko popotnico ter z željo, da se naslednje leto spet snidemo.

ČEZMEJNI PRAZNIK PROSTOVOLJCA

Marjana Plesničar Jezeršek

V Centru Lojze Bratuž v Gorici se je sklenil cikel srečanj z naslovom Evropa: kulture v dialogu. Premagati meje, da bi postali prestolnica evropske kulture. Srečanja je organizirala goriška nadškofija v sodelovanju z mediji in številnimi kulturnimi ter družbenimi ustanovami, tudi v sodelovanju z Goriško območno karitas. Dogodek se je ujema tudi z Dnevom prostovoljstva, ki ga že štiri leta prireja Škofijska karitas v sodelovanju z različnimi krajevnimi organizacijami in društvi, ki delujejo na področju prostovoljstva in solidarnosti. Zaključno srečanje se je odvijalo v soboto, 8. novembra, ko je na odru Kulturnega centra Lojze Bratuž spregovoril kardinal Luis Antonio Tagle, proprefekt Oddelka za prvo evangelizacijo pri

Dikasteriju za evangelizacijo Svetega sedeža. Ob kulturnem programu, ki so ga oblikovali mladi, je bil višek programa pogovor kardinala z mladimi, ki so mu zastavili različna vprašanja. Kardinal je v svojih prisrčnih in iskrenih odgovorih mlade in vse zbrane spodbudil, naj se učimo iz zgodovine, naj se ne predamo strahu pred drugačnim, ampak se raje z njim srečamo osebno. Različne religije imajo skupne točke, na katerih moramo graditi, to so točke srečevanja in zbliževanja. Iskanje in negovanje teh skupnih izhodišč je prvi korak k miru. Po kardinalovih besedah moramo biti empatični, saj je brezčutnost nasprotje ljubezni, tiste pristne, popolne, brez omejitev. Takšna brezbržnost človeka zapre vase, ga zaslepi za trpljenje drugih, človeštvo pa potrebuje prebujanje src.

25

Ljubljana

SOOČANJE Z IZGUBO

Alenka Petek

26

Dr. Anže Cunk, bolniški duhovnik, je pred dve-ma letoma nastopil kot upravitelj bolnišnične žu-pnije, ki skrbi za bolnike in tudi zaposlene v UKC Ljubljana, na Onkološkem inštitutu in v Bolnišnici dr. Petra Držaja.

Na naših četrtkovih večerih, ki so potekali v no-vembru v Ljubljani, Cerknici in na Brezjah, je pre-

davatelj spregovoril o področju duhovne oskrbe ter spremljanja bolnih, umirajočih in njihovih svojcev. Srečanj se je udeležilo več kot 150 prostovoljcev in ostalih, ki jih ta tema zanima.

Bolniški duhovnik bolnikom v bolnišnici prinaša bolniško maziljenje. To ni obred za zadnje minute, kot se pogosto zmotno verjame. Maziljenje je na-menjeno **tolažbi, okrepitvi in duhovni opori**, ne

poslavljanju. Z njim človeka spremlja občutek, da ni sam, da je ob njem Bog, ki ga sprejema z vso njegovo ranljivostjo. Svojcem pa ta obred pogosto prinese olajšanje – občutek, da je bil narejen še en korak v skrbi za ljubljeno osebo, ne le telesno, tem-več tudi duhovno.

Služba bolniškega duhovnika ga krepi v zaveda-nju, kako krhko je naše življenje in kako nas bolezen oblikuje in tudi preoblikuje.

Nanj se obračajo ljudje, ko zbolijo, izvedo za dia-gnozo, nosečnice pred porodom, velikokrat pa tudi bolniki, ki so na različnih posegih in prosijo za zakra-ment maziljenja in obhajila. Pokliče ga zdravstveno in medicinsko osebje, velikokrat pa tudi svojci ali bolniki sami. Bolniki še vedno zmotno razmišljajo, da bodo, če k njim pride duhovnik, umrli. Skuša jim razložiti, da bolniško maziljenje ni poslednji zakra-ment, temveč je zakrament ozdravljenja, ki nam daje moč, blagoslov in Božjo bližino, da v stiskah in preizkušnjah nismo sami, temveč je Bog z nami.

Služba bolniškega duhovnika ga zelo oblikuje tudi kot človeka, saj spoznava in se zaveda, kako krhko je naše življenje in kako hitro lahko zbolimo.

Kadar se ga zgodbe preveč dotaknejo, potrebuje odmik. Takrat vzame v roke rožni venec in gre na sprehod v naravo, pa tudi v fitnes, kjer si nabere novih telesnih moči.

Spremljanje bolnih, umirajočih in njihovih svoj-cev je eno najtežjih in hkrati najglobljih poslanstev, ki jih človek lahko sprejme. To delo je vsak dan pre-žeto s strahom, negotovostjo in bolečino, pa tudi z globokimi, tihimi trenutki človeške povezanosti.

Ko si ob nekom, ki trpi, se ne soočaš le z njegovo boleznijo, temveč tudi s svojimi lastnimi vprašanji o minljivosti, nemoči in smislu. Vstopaš v prostor, kjer ni vedno mogoče pomagati tako, kot bi si želel, kjer besede včasih odpovedo in kjer prisotnost šte-je več kot katerikoli odgovor.

Teža tega dela je prav v tem, da si drugim opo-ra, medtem ko se v tebi prepletajo strah, sočutje, negotovost in žalost. Bolezen človeka spremeni. Izguba moči pušča tihe brazgotine, ki niso vedno prepoznavne. Še težje pa je spremljati svojce, ki so pogosto ujeti med upanjem in strahom, med ljube-znijo in neizogibnostjo bližajočega se slovesa.

Veseli nas, da se je dogodka udeležilo veliko udeležencev, kar potrjuje, da jih je tema resnično pritegnila. Postavili so številna vprašanja in odprli zanimive razprave. Skupaj smo razjasnili nekaj di-lem ter poglobili razumevanje obravnavanih vsebin.

MAŠA ZA POKOJNE SODELAVCE KARITAS

Alenka Petek

V župnijski cerkvi Vseh svetih, Ljubljana - Sv. Križ, je letos že petindvajsetič potekala slovesna maša za pokojne sodelavce, prostovoljce in darovalce Karitas.

Letos jo je 3. novembra daroval nadškof msgr. Stanislav Zore, OFM. Prostovoljci so se v lepem številu zbrali v molitvi in zahvali za vse, ki so s svojo dobroto, predanostjo in tihim delom pomagali oblikovati življenje Župnijskih karitas ter širše skupnosti.

Pri sv. maši so somaševali tudi trije diakoni in domači duhovnik ter predsednik Škofijske karitas Marko Čizman. Mašo so s prošnjami, branjem berila in petjem sooblikovali prostovoljci. Ob spremljavi orgel je potekalo ljudsko petje. Nadškof je v nagovoru poudaril pomen hvaležnosti ter dejal, da spomin na pokojne živi naprej v dobrih delih in seme dobrote, ki so jo zasejali, še danes živi v njihovih naslednikih.

Spomin na nekdanje sodelavce, ki so dolga leta prostovoljno in z veliko srčnosti pomagali ljudem v stiski, je marsikje še živ. S svojo pomočjo, skrbjo in srčnostjo so mnogim ljudem v stiski vračali upanje, toplino in občutek dostojanstva. Njihova pripravljenost pomagati, ko je bilo to najbolj potrebno, ostaja dragocen dar skupnosti in svetel zgled, kako lahko sočutje spreminja življenje in navdihuje nove generacije prostovoljcev.

Po maši je sledilo prijetno druženje ob pecivu in čaju, ki ga je pripravila domača Župnijska karitas. V sproščenem pogovoru in toplini medsebojnega srečanja je čas hitro mineval. Druženje je znova pokazalo, kako dragoceni so medsebojni odnosi in spomin na dobroto in delo tistih, ki so pomagali ljudem v stiski.

27

ŽIVLJENJE Z OSEBO Z DEMENCO

ŽK Vrhnika

Veliko je upodobljenih križevih potov v različnih oblikah. Skupna lastnost vseh je, da so podobe lepe in čiste, le s kakšno kapljo krvi. Pravo trpljenje pa nam prikaže Gibsonov film Kristusov pasijon. Podobno temu je predavanje o demenci v primerjavi z življenjem z osebo z demenco. O tem nam je pripovedovala gospa Alenka Veber na predavanju 17. 11. 2025 v beli dvorani župnijskega vrtca.

Alenka Veber je doma na Babnem polju, kjer živi na Rihtarjevi domačiji. Domov se je vrnila leta 2018, po 30 letih službe v Ljubljani, da bi skrbela za svojo mamo. Njena mama je zbolela za Alzheimerjevo vaskularno demenco in je potrebovala stalno spremstvo. Z mamo sta veliko molili za zdravo pamet in srečno zadnjo uro. Ko je bolezen postala neobvladljiva in je Alenka padla v čustveno izgorelost, jo je odpeljala v center starejših v varovano enoto. Po petih mesecih ji je leta 2023 mama umrla in sama se je začela počasi pobirati iz izčrpanosti. Pet let svojega življenje je dala, da je skrbela za svojo mamo. Potem je morala poskrbeti zase in počasi odkrivati stvari, ki so jo veselile, ter si obnoviti notranjo moč.

Svojemu predavanju je dala naslov Moje potovanje z mamo skozi labirint demence. Demenca se ne pojavi, kot da bi prižgal luč, ampak se priplazi počasi kot megla na Ljubljansko barje. Šele na

koncu je tako gosta, da ne vidiš prsta pred seboj. Zakaj se je pojavila demenca pri njeni mami, nima odgovora. Živela je preprosto, zdravo življenje brez cigaret in alkohola. Bila je delavna, ljubila je red in veliko je brala. Bila je vedrega značaja. Je bilo krivo delo v lakirnici?

Ko je Alenka prišla domov k mami, se je začel problem hranjenja, ker je pozabila prežvekovati. Skoraj vsak dan ji je za vedno ugasnila kakšna življenjska funkcija. Izgubila je prijatelje in prenehala hoditi k maši. Pojavile so se težave pri preoblačenju in umivanju. Ni več oblačila pižame in ni hotela spati v spalnici, ampak na kavču v kuhinji. Bala se je kopalnice. Rada je bila na vrtu in urejala rože. Večkrat dnevno je bila na pokopališču in premeščala rože in sveče. Začela je zgubljati besedni zaklad in pojavila se je okvara govora. Svojo hčer je videla kot svojo staro mamo, nato kot mamo in sestrično. Ko jo je videla kot brata, se je je bala, prav tako tudi kolesarjev s čelado. Na to je verjetno imela slabe spomine. Po letu 2021 je ni smela pustiti same in življenje je postalo vedno bolj kaotično in neobvladljivo. Alenka ni mogla več pospravljati in ne kuhati. Proti koncu mama ni več prepoznala lastnega doma, zamenjala je dan z nočjo, ni marala množice in ni več gledala priljubljenih oddaj na TV. Ko je šla v center starejših, kmalu ni prepoznala nikogar več in se ni več znala podpisati. Največja težava v domu je bilo hranjenje, saj hrana ni bila primerno pripravljena za osebo, ki ni sposobna prežvekovati.

Življenje z osebo z demenco je tudi nevarno, zato je treba primerno urediti prostore in naprave. Tako se mora onemogočiti vključevanje štedilnika in dostop do ognja, da se prepreči požar. Odstraniti je treba vse ostre predmete in preprečiti prost izhod, saj je večina pogrešanih oseb dementnih.

Vendar ni vse samo črno, če poskrbimo za dostojanstvo osebe z demenco. Do konca je vezla na juto, le da so se spreminjali vzorci. Iz lepega vzorca je na koncu ostala le ravna črta. Pomembno je vedeti zgodovino osebe, da vemo, kaj je zanjo pomembno. Zanimivo je, da je mama do konca ohranila veselje za pospravljanje in sposobnost štetja. Alenka je opazila, da je do konca ohranila čustva.

Predavateljica je vsem položila na srce, da se o tej neobvladljivi bolezni doma pogovarjamo. Še pri zdravi pameti se moramo dogovoriti, kako delovati, ko se med svojci pojavi demenca. Tako se izognemo marsikateri bolečini in težkim odločitvam. Mislimo moramo na to, da ima vsak človek svoje dostojanstvo do smrti, ter pomisliti nase, kakšne so naše sposobnosti in meje.

ŽARKI UPANJA ŠE VEDNO SVETIJO

Metka Bogataj

27. dobrodelni koncert Župnijske karitas Rovte

Leto je hitro naokrog in spet smo bili priča tokrat že 27. dobrodelnem koncertu Karitas Rovte. 9. novembra 2025, prav na zahvalno nedeljo, se je rovtarski Dom krajanov spet napolnil do zadnjega kotička. Mnogo obiskovalcev je tudi letos prišlo od blizu in daleč, da izkažejo svojo dobrotelost in pripravljenost pomagati sočloveku. Letošnje geslo je bilo Na poti upanja. V času, ki ga doživljamo, je upanje še kako pomembno. Kje se najprej srečamo s pozitivnim zgledom? Seveda v družini.

Program koncerta je bil letos oblikovan tako, da je imela vodilno vloga družina. Na žalost je letošnja prireditev prvič potekala brez dolgoletnega rovtarskega župnika Janeza Petriča, ki se je žal v prvih poletnih mesecih za vedno poslovil. Vseeno je med obiskovalci bilo čutiti veselje, saj smo med nami pozdravili novega župnika Jerneja Marenka. Prav njemu je pripadal uvod, v katerem je najprej pozdravil župana Občine Logatec, Berta Menarda, predsednika Škofijske Karitas Ljubljana, Marka Čizmana, predsednika Krajevne skupnosti Rovte, Jureta Berzelaka, tajnico Župnijske Karitas Rovte, Vero Logar in vse nastopajoče, podpornike ter obiskovalce. V svojem nagovoru je poudaril pomen sočutja v dneh, ko smo priča trpljenju, nesrečam, nasilju. Sočutje pomeni biti blizu – poslušati, razumeti in pomagati nositi težo dneva in sporočiti človeku, da ni sam. To je poslanstvo Karitas. Naj nas spodbudi, da bomo vsak dan znova hodili po poti upanja, s srcem odprtim za sočutje, dobroto in veselje. Sledil je nastop mlade glasbenice, domačinke Mete Lukan. V svojih pesmih izraža svoja globoka občutja in z nežnim glasom poboža. Tudi pri njej je zrno ljubezni vzkliklo v družini.

Kako se je rodila ljubezen dveh mladih, sta skozi besedo in pesem povedala Estera in Dani Stojko. Estera s prelepim glasom, Dani pa na strunah kitare, svoje pa je dodal še otroški zborček. Če je ljubezen trdna, ni ovir. Glasba je govorica, ki jo vsi razumemo. Tri dekleta Anuša, Nika in Hana Jurjavčič so mlade glasbenice sestava TriJo. Mlade, a izjemne, vsaka na svojem inštrumentu. Da se ljubezen rojeva doma v družini pravijo tudi Kokljevi, ki so v Rovte prišli izpod Starega vrha. Petje in igranje jih še bolj povezuje. Za Slovenijo živim in California

Blue je bil njihov izbor. Velik aplavz so poželi Arharjevi, ki so na oder pripeljali s seboj kar celo družino. Mali nadobudneži že imenitno »špilajo« na svoje inštrumentke. Pridružili so se tudi sorodniki Stubelj in ogreli dvorano z izvedbo Lastovk in Slovenskim družinam. Ja, harmonika še vedno zmaga. Rovtarska dekleta se na oder niso povzpela, so pa pod odrom izvrstno predstavila svoje pevsko delo. Zborovodkinja Mari zna tudi iz malce starejših grl izvabiti prijetne glasove. Pevske nastope so popestrili posnetki otroških izjav, kaj vse jim pomeni družina, odnosi med člani in izjave so izvabile nasmehe obiskovalcev. Ko se na odru zbere množica pevcev, gre predvidevati, da bo iz tolikih grl prišlo nekaj enkratnega. Zborovodkinja Valentina Ugovšek je s srednje mladim mešanim pevskim zborom z družinami

nami navdušila. Raznolikost, spevnost in ubranost, dodan pa klavir, flavta, kitara in cajon, kaj bi še več lahko želeli. Svobodno sonce in Mi smo ta svet je kot slap, ki se pne čez skalovje napolnilo prepolno dvorano.

Priznanje družinam je v svojem nagovoru dal tudi župan Berto Menard. Sledil je še nagovor Marka Čižmana, predsednika Škofijske Karitas Ljubljana, ki je poudaril pomen dobrodelnosti in pohvalil delovanje rovtarske Karitas. Ob koncu je zaključne besede povedala še Vera Logar in se zahvalila vsem, ki so kakor koli prispevali, da je prireditev lepo uspela in spet smo dokazali, kaj pomeni dobrot srca in velikodušnost. Spet bo nekaj družin lahko nekoliko svetleje gledalo v bližajoče praznične dneve. Hvala, dobrotniki!

29

maribor

DELAVNICE KARITAS V ŽUPNIJI SV. RUPERT V SLOVENSKIH GORICAH

Florjan Ungar

Na pobudo župnika g. Jožeta Muršca in Župnijske karitas Sv. Rupert v Slovenskih goricah (Voličina), je 17. in 18. novembra, pred tednom Karitas, Karitas Maribor pripravila program za otroke, mladino in starše. Z dogodkom je želela približati poslanstvo Karitas, spodbuditi solidarnost ter okrepiti povezanost župnije v duhu služenja in sočutja.

Delavnice za otroke in starše so potekale v toplem in ustvarjalnem vzdušju. Otroci so se pogovarjali o dobroti in medsebojni pomoči ter spoznavali, kako lahko že majhna dejanja prinesejo veliko veselja tistim, ki se srečujejo s stiskami. Starši pa so imeli priložnost bolje spoznati različne oblike prostovoljstva ter vlogo župnijske Karitas v lokalni skupnosti.

Poseben del srečanja je bila predstavitev Nadškofijske karitas Maribor, ki deluje kot osrednja dobrodelna ustanova v nadškofiji. Udeležencem je predstavila najpomembnejše programe, kot so pomoč družinam in otrokom, podpora starejšim, brezdomnim, migrantom ter posameznikom, ki se znajdejo v materialnih ali osebnih stiskah. Na ta način je obiskovalcem omogočila širši vpogled v obsežnost in organiziranost dela Karitas na škofijski ravni.

Foto: Peter Hladnik

Prav tako se je predstavila youngCaritas Maribor, mladinska veja Karitas, ki povezuje mlade prostovoljce v dejavnosti solidarnosti, dobrotelnosti in družabnih projektov. Udeležencem so predstavili aktualne prostovoljske akcije ter možnosti vključevanja mladih iz župnije, ki lahko v tej skupnosti rastejo v dobroti, odgovornosti in prijateljstvu.

Ob koncu so bili obiskovalci povabljeni, naj spremljajo dogajanje v tednu Karitas in se pridružijo širši verigi dobrote, ki po vsej Sloveniji povezuje ljudi v podpori pomoči potrebnim. Spodbujeni so bili tudi k spremljanju tradicionalne dobrotelne prireditve Klic dobrote, ki s svojo toplino vsako leto povezuje Slovenijo.

Zadali pa so si domačo nalogo, da razmislijo, analizirajo in izvedejo eno dobrotelno dejavnost, bodisi pomoč bližnjemu, družini, skupnosti ali novo dobrotelno dejavnost na župniji.

Srečanje se je zaključilo v duhu hvaležnosti in povezanosti. Iskrena hvala župniku, prostovoljcem Župnijske karitas ter vsem obiskovalcem, ki so s svojo prisotnostjo in sodelovanjem soustvarili lepo

in spodbudno doživetje. Želimo si, da bi skupnost tudi v prihodnje živela v duhu oznanjevanja, pričevanja in služenja tam, kjer so ljudje najbolj potrebni podpore.

DOBRODELNA PRIREDITEV ŽUPNIJSKE KARITAS KAMNICA

Marija Pivec

Kot vsako leto smo tudi letos v kamniški enoti Karitas pripravili dobrotelno prireditev. Tokrat so bili naši gostje člani Kulturno umetniškega društva Marice Kerenčič iz Pesnice s komedijo Gospa ministrica.

Branislav Nušič je komedijo napisal skoraj pred sto leti in je aktualna tudi še v današnjem času. Človeška narava se v slabem stoletju ni veliko spremenila, zato je »Gospa ministrica« pri smeha željni publiki priljubljena še danes.

Dobri ljudje so veliko dvorano krajevne skupnosti Kamnica napolnili do zadnjega kotička.

Bogat konec nedeljske dobrotelne prireditve je oplemenitil tudi naš čas – z veseljem in zadovoljstvom ter zavestjo, da še znamo stopiti skupaj in pomagati tistim, ki to najbolj potrebujejo.

Gostje so predstavo Župnijski karitas Kamnica podarili v prid pomoči potrebnim občanom.

Zbrana sredstva bodo omilila marsikatero stisko. Prinesla bodo toplino v domove, otroški nasmeh ter zavest, da v stiski niso sami.

Veliko starejših in osamljenih poleg materialne pomoči še bolj potrebuje prijazno besedo, nasmeh, objem, čuječe srce in zavest, da se čutijo sprejete, razumljene in spoštovane.

Vsem, ki so kakorkoli pripomogli, da je prireditev nemoteno potekala, se iskreno zahvaljujem.

NAGRADNA KRIŽANKA

december Simon Dvornik

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 17.12.2025 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si

S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

	OSVEŽILNA PIJAČA	KOŽNI IZPUŠČAJ		TILEN HUDRAP	SMUČ. SKAKALKA KLINEC	GESLO	JESENSKI SADEŽ	OBMOČJE, PODROČJE		RENAULTOVO VOZILO	TALNI ZIDEC
OLGA TANON			SORTA HRUŠKE RIŽEVO VINO						CLIVE CUSSLER		
OKROŽJE ZAHODNO OD LONDONA									LEA OBLAK NADA NOVAK		
PAPIGA				SLO. GLASBENIK SLAVKO SUMERSKO BOŽANSTVO							
		KLEMEN URBANIJA AKTINIDIJA			ETILNI ALKOHOL TROPSKI CIKLON						
	METABOLIČNO STANJE TERMOMELE. BREŠTANICA								PREPREKA, OZNAČUJE MEJO	KAKAV, KAKAVOV PRAH	
TONY IOMMI			LEDENI VELIKAN KEMIJSKA SPOJINA OGLJIKA IN VODIKA					OLGA BELEC IVAN ALBREHT			
ADAM IN ...				MONOGRAFSKE PUBLIKACIJE IZBOKLINA							OPERACIJSKI TRENING SISTEMI
MESTO NA S ŠPANJE							REKA V TOSCANI GLAVNI ŠTEVNIK				
	POLEG	UMETNOST (NEMŠKO) VEZALNO PRIREDJE						PRAVNI DOKUMENT, LISTINA ALEŠ VOVK			
VEČBARVNI MINERAL					RAČUNAL. OPREMA ZA PREVAJANJE (IZ ČRK RADOTS)						
AVST. FILMSKI IGRALEC ERIC						POLITIČARKA DIMIC					

31

Geslo novembrske nagradne križanke: HVALEŽNOST

Nagrajenci: 1. nagrada: Darja Leban Obid, Most na Soči

2. nagrada: Verica Vetrih, Miklavž na Dravskem polju

3. nagrada: Alenka Kušar, Škofja Loka

Nagrade: 1. nagrada: skodelica za kavo za na pot

2. nagrada: majica Karitas

3. nagrada: čokolada

Praznovanje 35. letnice Karitas v Sloveniji je doseglo vrhunec na romanju sodelavcev Karitas na Ponikvi in z 35. dobrodelnim koncertom Klic dobrote. Bil je dan veselja ob srečanjih in zahvale za prehojeno pot.

QR koda za dostop do
žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

Foto: Rok Mihevc in Kristijan Bišof

